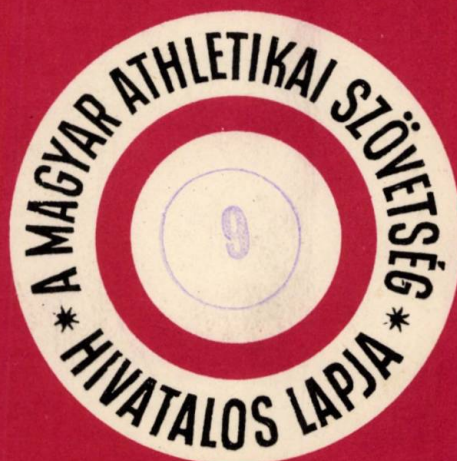

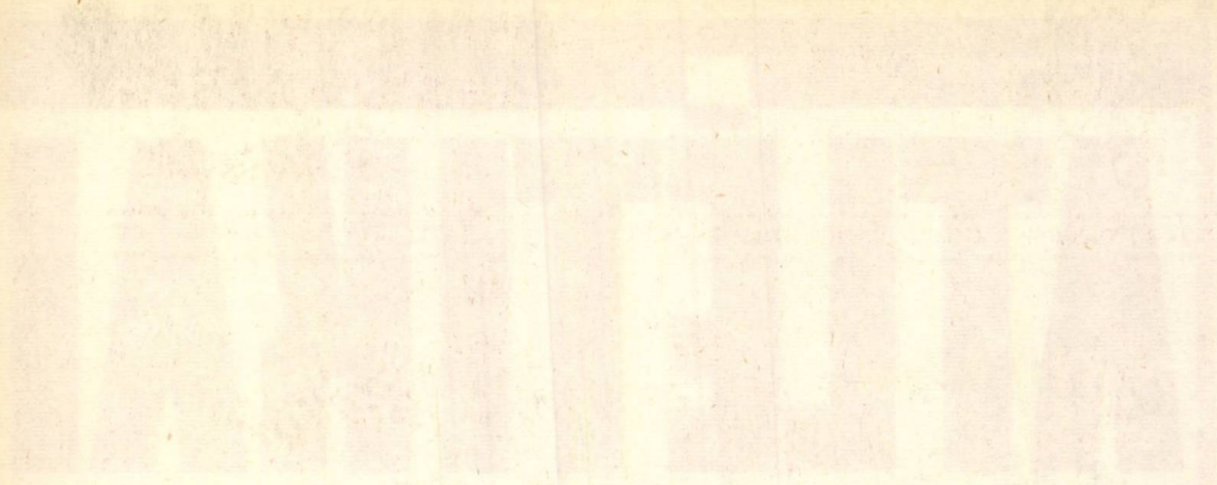
ATLÉTIKAI

Híradó

58

ATLÉTIKAI Híradó

IV. ÉVFOLYAM

A MAGYAR ATHLETIKAI SZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

1960. ÉV 9. SZÁM

Római olimpiai játékok után...

Híradónk legutolsó számában - mely még az olimpiai játékok előtt került nyomdába - foglalkoztunk egy-két atlétával, akik szereplése elé bizakodva tekintettünk. Nem voltak vármes reményeink, nem vártunk tőlük lehetetlent, csak azt, hogy itthoni eredményeiknek megfelelő versenyeredménnyel szerepelnek majd a világ eddigi legnagyobb atlétikai bajnokságán. Tudtuk azt, hogy ezen a nagy versenyen a hazai környezetben ismételtelen elért eredmények sem lesznek elegendők a győzelemhez, éreztük azt is, hogy az ottani versenyek forró légköre kiszámíthatatlan befolyással lesz a teljesítményre, de számoltunk azzal is, hogy a szokatlan környezet, az éghajlat, a nagy tét és a világ legjobb atlétáinak jelenléte előre nem látott hatással lesz majd a papírforma megdöntésében is.

A hazai felkészítés a tervekben lefektetett irányelvek szerint folyt le. Megtartottuk az előírt kötelező versenyeket, résztvettek versenyzőink nemzetközi mérkőzéseken, mód nyílt arra, hogy olimpiakojaink külföldi ellenfelekkel találkozzanak és hozzászokjanak a kemény küzdelmekhez. Állandóan figyelemmel kísértük a külföldi eredményeket, terveztünk, reménykedtünk és jószoltunk.

Ilyen hangulatban indult utnak a magyar atléta csoport olyan részletekben, ahogyan a versenyeken való indulás szerint kívánatos volt. Igen örült minden szakvezető és atléta barát, hogy a magyar sportvezetőség javaslatára Államunk több fiatal versenyzőnknek lehetőséget adott arra, hogy résztvehessen az olimpián, tanuljon, versenyrutint szerezzon, melyre felépítheti majd az elkövetkezendő évek munkáját.

Tudtuk, hogy minden kiküldöttnek nincs helyezési esélye. A reális számítások alapján és az addigi eredményeket figyelembevéve éreztük, hogy már az első hat helyre való jutásért is nagy küzdelmet kell vívni minden kinek. Reményeink nem voltak tulzottak. Kellemtlenül érintett azonban bennünket Varju sérülése, akitől biztos helyezést várhattunk.

Mi, itthonmaradottak, aggódva vártuk és türelmetlenül lestük az olimpiai híreket, izgulva vártuk a televízió délutáni adásait és mohón olvastuk a napi sajtó részletes beszámolóit. Minden versenynap reggelén, amikor magyar versenyző állt rajthoz, ugyanazon érzések lettek urrá rajtunk, mint régi ver-

sejzükorunkban, amikor magyar bajnokság, vagy válogatott viadal előtt álltunk. Gondolatban mi is ott voltunk a lelátón, átáltuk a verseny előtti izgalom minden lépcsőfokát, visszafajtott lélegzettel figyeltük a képernyőn megjelenő magyar versenyző mozgását.

Az egyes versenyek lefolyásáról a napi sajtó, a rádió és televízió híu képet adott. De nem kaphattuk meg mindazt, amit az atléta szakemberek és vezetők vártak és amiről csak azok tudnak beszámolni, akik a verseny színlhelyén jelen lehettek és akik magának a versenynek lefolyásán kívül értékelni tudták a körülményeket, különbséget tudtak tenni egyes technikák között, észrevették a legmagasabb szintű verseny fizikai harcán kívül a teljesítményeket nagyban befolyásoló idegek küzdelmét és talán még alkalmuk is volt látni a világ legjobb atlétáinak a nagy verseny előtti utolsó edzéseit.

Érzésem szerint a lelátókon ülők nagy száraléka egyszerű néző volt csupán, akik csak a verseny lefolyását látták, akiket elbűvölt a káprázatos teljesítmények sokasága, csodálattal figyelték az elsőségért folyó harcot, szemük előtt látták azokat, akiket eddig csak hírből ismertek. De nem figyelték, nem vették észre és nem is látták mindazt, amire éppen egy atléta szakember volt kíváncsi: mi van az eredményesség mögött, hogyan érték azokat el, milyen új, eddig még nem látott technikai részletek voltak megfigyelhetők, vagy milyen taktikával sikerült a legjobbak versenyében győztesként kikerülni.

De voltak a lelátókon olyanok is, akiket ez érdekelt, akik tanulni akartak a látottakból, akik igyekeztek mindent megfigyelni, hogy azokat azután itthon hasznosíthassák. Igen sok magyar atléta edző láthatta az olimpiai játékok atlétikai küzdelmét, sokat láttak és tapasztaltak és valószínű sokat is beszélnek mindazokról itthon neveltjeiknek. Híradónk szerkesztősége éppen ezért több atléta edzőt kért fel, hogy számoljanak be tapasztalataikról, hogy azokat lapunk utján eljuttassuk olvasóinkhoz.

Talán korai lenne még a végső szakmai következtetéseket levonni. A hivatalos szervek a kiértékelést a közeli napokra ütemezték be. Nem is volna helyes, ha a magyar atléták szerepléséről Híradónkon keresztül inditanánk vitát. Nem lesz azonban érdektelen, ha mozaikszerű apró részleteket közlünk úgy, ahogyan azt a résztvevő szakembereink látták. De le fogjuk közölni az értékelési munka

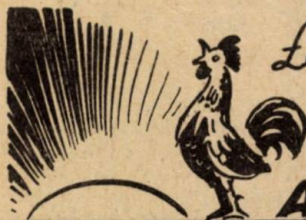

végző következtetéseit is, hogy a jövőben mindezeket figyelembe véve készülhessünk a nagy világversenyekre.

Minden ember másként lát, különbözőképpen értékel és figyel meg valamit. Az egyéni érdeklődés sugálja a megfigyelés irányát és éppen ez dönti el a legfontosabb élmény, vagy tapasztalatszerzés mélységét is. Az egyik edző például a középtávfutásban a futómozgásokat figyeli főleg, a másik részidőket ellenőriz és a taktikai elgondolásokkal törődik. Ezek ragadnak meg emlékezetében, míg a többi tényezőkre csak homályosan emlékszik. Ennek alapján egy és ugyanazon versenyről két ember kétféleképpen is nyilatkozhat, sőt ugyanazon mozgásról, vagy taktikáról is

lehetnek véleménykülönbségek és éppen az ebből adódó vita tisztázhatja a valódi tényállást. Ezért is lesznek érdekesek egyes beszámolók, vagy azok egyes részeinek közlése. Az ebből keletkező szakmai viták forrják felszínre hozni a helyest és helytelent és éppen ezekből fog tudni fontos következtetést levonni az, aki tanulni akar.

Atlétikai Híradónk jelen számát az olimpiai beszámolóknak szenteljük. Kérjük mindazokat, akiknek a versennyel, vagy a beszámolókkal kapcsolatos észrevételeik vannak, közöljék velünk és bocsássák azokat nyilvános vitára. Egy ilyen nagy világverseny gazdag tapasztalatokat nyújthatott, melyekből nemcsak lehet, de kell is következtetéseket levonni.

Lelünov-Ozolin: EDZÉS A KORA REGGELI ÓRÁKBAN

/folytatás/

Ugyancsak nagyon hasznosnak bizonyultak a reggel végzett gyakorlatok a hajlékonyság fejlesztése terén.

A reggeli edzésekben lehet a technika tökéletesítésén is dolgozni. Ozolin például állandóan a reggeli foglalkozásokat használta fel a rudgrási technika tökéletesítésére. Ez a munka egy órát vett igénybe /7-8-ig reggel/. Először bemelegített, azután néhány speciális gyakorlat és technikai elem következett, végül pedig 15-20 ugrást végzett 3,60-3,80 magassággal és 16 m nekifutással. Szög nélküli cipőt vett fel nehogy kedve támadjon nagyobb erőfeszítésekhez, mint amekkorára szükség van.

Azt, hogy a korareggeli órákban való foglalkozás alkalmas a technika tökéletesítése céljából végzett munkára, szovjet és külföldi műkorcsolyázók és atléták, korcsolyázók, szízők, műugrók stb. tapasztalata is megerősíti.

A korareggeli órákban folytatott edzéseken a megterhelésnek fokozatosan kell növekednie és egészen kis mennyiséggel kell kezdődnie. A reggeli gyakorlatokról az edzések-re való áttérés fokozatos volta hozzászoktatja a sportolót az új rendszerhez és lehetővé teszi az edzettség fokozását.

A szervezetenek az edzőmunkába való fokozatos bevonása - a megterhelés óvatos adago-

lásával - lehetőséget ad az ifjúsági sportolónak, hogy elsajátítsa a technikát és kifejlessze fizikai képességeit. B.Kovaljev kísérletei kimutatták, hogy az iskolásokkal reggelként 15-20 percen át végzett edzőgyakorlatok hasznosak az egészségre és a sportfelfkészültségre.

Azokon a napokon, amikor a főedzést végezzük /nap közben vagy este/, a reggeli órákban végzett gyakorlat mennyiségét rendszerint csökkenteni kell. Figyelembe kell továbbá venni az előző edzés mennyiségét és tartalmát. A nagy - és különösen a versenyjellegű - edzőmegtérhelést jelentős regeneráló, erőpótló időszaknak kell követnie. Ez utóbbi nemcsak az előző edzőmegtérhelés jellegétől és mennyiségétől, hanem az illető sportoló edzettségétől is függ: minél edzettebb, annál hamarabb megy végbe a regenerálódás, erőpótlódás folyamata.

Szerepe van a sportoló egyéni sajátosságainak is. Egyes sportolóknál - még a jó edzettségűeknél is - a regenerálódás viszonylag lassan megy végbe és ezért a reggeli megterhelésnek kevesebbnek kell lennie és más jelleggel kell bírnia, mint az előző főedzés.

Mindent egybevetve tehát nem lehet ellenvetésünk a kora reggeli edzés ellen és mindenképpen propagálnunk kell ennek nagy jelentőségét a sportolók számára.

1 sz. táblázat

Név	Pulzus a futás előtt	Hőmérséklet a futás előtt	Pulzus a futás után	Pulzus 10 perc múlva	Hőmérséklet 10 perc múlva
V. Gordjenko	60	36,1	108	60	36,5
J. Punyko	56	36,7	120	56	37,0
F. Vanyin	56	36,2	140	60	36,3

Név	Gyakorlat	Végrehajtás	
		Első nap	22.-ik nap
N. Ozolin	Húzódkodás karral	8 x	15 x
A. Albov	Függeszkedés "szögben"	36 mp	73 mp
V. Jagodin	Lábemelés a kötélén függve	5 x	18 x
B. Szucharev	- u.az -	6 x	16 x

Olimpiai Tapasztalatok

In media res. - Azonnal a dolgok lényegére tértek. A versenyeket elég sokan látták, az edzéseken kevesebben vehettek részt, ezért elsősorban az edzéseken látottakról írok.

Végignéztam a legjobb amerikai vágózók edzését. Norton - de a többiek is - közel 3/4 órát melegítettek, gimnasztikáztak. Norton gyakorlatai között sok volt a lazító gimnasztika. A bemelegítés után öt USA vágózó a fűvön felállt egymás mellé és egyenként kb. 50 m-t futottak. Elég nagy lendülettel indultak el, igen magasra emelt térdekkel, szinte szökdelésszerűen tették meg a távot. Ez a gyakorlat egyrészt az elrugaszkodó erő növelését, másrészt a combemelő izom erősítését célozta, de elősegítette a tértölelő lépés kialakítását is. Öt ilyen típusú futás után ötször térdelő rajttal indultak a salakon. Norton és Sime a térdelő helyzetben behajlított kezük középső ujjpercének külső felületére támaszkodnak. Ugyanígy támaszkodik de a vállszélességnél tártabban a kanadai Jerome is. Norton rajttámlái közepes, Sime valamivel távolabbi helyzetben vannak. Vigyázz-ra Norton igen magasra emeli csipőjét, Sime alig a vízszintes fölé. Egyben megegyeznek, sőt a további amerikaiak is, hogy az első lépések után törek-szenek minél hamarabb elérni a rendes futó testtartást. 5-6-ik lépés után már ilyen helyzetben vannak. Eltérnek tehát Morrov rajtjától, aki minél hosszabb ideig igyekszik csipőben betört helyzetben megmaradni. A rajt után különösen Budd magas térdemelé-
re törekszik és szinte előre-felfelé rántja térdeit. Az együttesen végzett rajtok után Sime még a fűvön is indult rajttámláról néhány-szor, a 200 m-esek pedig a kanyarban végeztek rajtgyakorlatokat.

400 m-en O.Davis, 800 m-en pedig Kerr az utolsó 100 méteren nagyon hátradőlt helyzetben, magasra emelt térdekkel futottak. Olyan volt a testhelyzetük mint táv-végén a fáradt Csutorásé azzal a különbséggel, hogy ők energikusan és magasra előre "rángatták" térdeiket. Vannak, akik ezt a futásformát követendőnek tartják. Az a véleményem, hogy egy-egy személy esetét nem szabad általánosítani, különösen akkor nem, ha velük szemben egyenrangú versenyzők az elfogadott klasszikus futótechnikával futnak, mint pl. 400 m-en Kaufman, 800 m-en pedig Snell és Moens, valamint mindkét távon a versenyzők sora.

Közép- és hosszútávfutásban, de első-sorban 5.000 m-től felfelé az iram a táv második felében gyorsabb, de különösen erősebb a táv utolsó negyedében. A nagy futóverse-nyeken ma már csak azok állhatják meg a helyüket, akik féltáv lendületes lefutása után még elég tartalékkal rendelkeznek az iram fokozására és 2-3 kemény utolsó kör fu-tására. A mi versenyzőinknek már az 1962-es európa-bajnokságra is úgy kell készülniök, hogy elbírják a kemény iramot a táv gyorsabb második felét és az utolsó körök fokozottabb iramát.

Magasugrásban a hasmánt technika két változata uralkodó. Thomas inkább a bukóvál-tozatát alkalmazza. Savlakadze a teljesen nyújtott formáját. Fő tanuságként egy dolgot kell megemlíteni. A szovjet magasugrók 1953-ban Budapesten az ellenünk vívott nemzetek-közötti versenyen vereséget szenvedtek a 191 cm-es ugróktól. Hét év múlva az olimpián csak az amerikai Thomas tudott harmadikként beékelődni a három szovjet magasugró közé. A hét év alatt tehát nagyon jól dolgoztak a Szovjetunióban. Nekünk is rá kell térni arra az utra. Számüzni kell azt a felfogást, hogy a sok munka tönkreteszi a ruganyosságot. A ruganyosság és a dobásokhoz szükséges robba-nékonyság rokon képességek. Ha a dobóknak a kemény munka, a sok erősítés nem veszi el a robbanékonyságát, akkor nem kell attól tar-tani, hogy a kemény munka az ugrók ruganyo-ságát elveszi. Erősítés, kemény munka vezet-het az ugrószámokban is az eredményességhez.

Az ügyességi számok közül a legszebb verseny a távolugrásban alakult ki. Négyen ugrottak nyolc méterre, illetve azon felül és pedig akként, hogy hárman az utolsó kísér-lestükre érték el legjobb eredményüket. Az élvonalba tartozó ugrók ollózó technikával, néhányan homorító technikával ugrottak. A távolugrás selejtezőjén tuljutott versen-yzők közül nem volt senki, akinek a nekifu-tása 33 m alatt lett volna. Az első négy ug-ró nekifutásának a távolsága: /megjegyzem, hogy Bostonét leléptem, a többiét az övéhez viszonyítottam./ Boston 45 m., Robinson 43 m., Ter Ovenesjan 44, Steinbach 47 m. Minden ugró lendületesen élénken kezdte meg a fu-tást.

Hármasugrásban kétféle felfogás szerint ugrottak, Schmidt és legjobb követője a most Budapesten járt finn Rahkamo mindhárom ugrá-sát laposan végzi. Az a törekvésük, hogy a nekifutással szerzett lendület minél kevés-

bé csökkenjen. A szovjetek inkább az ugróerőre alapozva végzik el a három ugrást. Módosul az egyes ugrások beosztása is, Schmidtnek az utolsó ugrása a legnagyobb, a szovjetek első ugrása a leghosszabb.

Rudugrásban különlegesen nem tapasztaltam. Két dolgot azonban mégis meg kell említenem. A szovjet Krasovszki bal kézzel fogja felül a rudat és ballábban ugrik fel. Ezt a technikát kísérletnek tartják a szovjetek. A juniusi Kusocinszki verseny után azt írtam erről a technikáról, hogy vele nagy eredményt csak akkor lehet elérni, ha az ugrás minden részlet-mozzanata jól sikerül. Ez az ugrásforma bizonytalan. Az állításom beigazolódt az olimpián, mert Krasovszki a döntőben 430 cm-es eredményt elérve 13-ik helyen végzett. /Ezt az eredményt nem tartom megfelelőnek, mert az olimpián a szovjet versenyzők nagy általánosságban megközelítették, vagy elérték, sőt sokan felülmúlták egyéni csúcseredményeiket./ A másik tanulság, amit meg kell említenem. Az egyik edzésen Bragg egy teljes órán át lazító gimnasztikát végzett. Ezután kezébe vette a rudat és járassal 15-ször elvégezte a csusztatást, betűzést és felvette a felugrás testhelyzetét. Ha tehát egy 480 cm-es ugró ilyen komoly gondot fordít a gimnasztikára és a rudugrás apró részleteinek az iskolázására, akkor úgy vélem, azt a mi ugróink is követhetik.

A dobásokról csak nagyon keveset említek meg, ezekkel mások bizonyára részletesebben foglalkoznak.

Azt hittük az olimpia előtt, hogy dobóink erősek. Tény az, hogy nem gyengék, az utóbbi években sokat dolgoztak erőre és meg is erősödtek. A nagy külföldi dobók azonban erősebbek. Az vonatkozik a testtömegre /testmagasság, testsúly/ és azokra a gyakorlatokra is, amelyek elvégzésére képesek. Pl. a 100 kg-os testsúlyú szovjet Rudenkov az egyik edzésen 130 kg-ot nyomott, ugyanennyit szakított és 160 kg-ot kilökött. Összeltérsítménye több mint 60 kg-al jobb a mi leg-erősebbnek tartott versenyzőnkénél.

Oerter a versenye előtti utolsó napokon felváltva súlyt emelt és dobott. Az erősitést tehát folyamatosan végezte, de ugyan-
ezt tette a többi nagy dobó is.

Technikai szempontból csak a diszkoszvetésről teszek említést. Oerter, ez a 191 cm. magas és 112 kg-os testsúlyú dobó, edzésben már 64 m-en felüli eredményt ért el. Néhány nappal az olimpiai bajnoksága előtt is dobott 63 m-en felül. Lassan indul, a diszkoszt az indulásnál a csipője mögé közel a testéhez viszi, ahonnan a jobblábnak a talajraérkezésekor messzi, hosszú pályára kifuttatja. Fordulatának a második fele lendületes, fokozatosan gyorsuló. Tehát nem lassu fordulat után következik a hatalmas erejű kidobás, hanem a fordulat második felében komoly gyorsítás van. Felmerül az a kérdés, hogy ez-e a helyes eljárás és nem helytelen-e Szécsényi mozgása, aki nagy lendülettel indul. Véleményem szerint olyan lendülettel kell megindítani a mozgást, amelyre a dobó még fokozni tud. A nagy testű dobók gyors fordulat végrehajtására általában kép-

telenek. Babka pl. nem bírta el azt a gyorsaságot, amellyel Oerter végzi fordulatának második felét. A kisebb termetű és testsúlyú valamint robbanékonyabb Szécsényi a gyorsabb kezdésre is még tovább tud fokozni. Az adott esetekre vonatkoztatva mindkét formát jónak kell elfogadni.

Még egy dolgot szeretnék megemlíteni. Oerterről az a vélemény alakult ki, hogy nyugodt versenyző, akinek az idegei a nagy versenyeken nem mondják fel a szolgálatot. Oerter néhány nappal a verseny előtt 63 m-t dobott edzésben. A bajnokságon ennél négy méterrel dobott kevesebbet, tehát többel maradt le a legjobb edzéseredményétől, mint a versenyzők többsége.

A versenyzéssel kapcsolatosan egy újítást szeretnék megemlíteni. Az ügyességi versenyek eredményeinek a közlésére villany hirdető táblát alkalmaztak, amely állandóan forgott egyik- majd a másik irányba, s így a nézőknek hosszabb időn keresztül is alkalmuk lehetett az eredmények leolvasására.

Sok szó esett Rómában, de itthon is arról, hogy a négerek közül egyesek nem szerepeltek jól, /pl. Thomas/ mert állandóan táncoltak. Valóban így volt. Nagyon sokszor és sokat táncoltak a néger atléták. Ez a tánc azonban nem hasonlíthat össze a nálunk látható rock and roll táncal. Egészen lassan, szinte lazító gimnasztika-szerűen táncolnak. A lazító gimnasztikához hasonló tánc kikapcsolódást is jelenthet, a rendelkezésre álló sok szabadidőnek ilyen módon való felhasználását. Ha tehát egyesek nem szerepeltek jól, annak bizonyára valami más oka lehetett.

Sokszor beszélünk arról, hogy a nagy világversenyegek alkalmasak a különböző országok fiataljai közötti barátság, bajtársiaság kialakítására. Erre megemlítek egy esetet. Szeptember 5-én délután edzést tartottunk az AQUA ACETOSA pályán. Az edzés végefelé hatalmas felhőszakadás tört ki, ömlött a víz, önteni sem lehetett volna jobban. Fél óra alatt teljesen elázott a futópálya, bokáig érő víz állt rajta. Az aluljáróba menekültünk és innen figyeltük, hogyan villámlik - úgy hittük, hogy sokszor egészen közel hozzánk csap be - mennydörög. Popov a szovjet marathontható ekkor az itéletidőben is szorgalmasan róta a köröket. Bőrig ázott. Az edzése befejezésekor az eresztől aláfoló vízben "letussolkodott". Bernárd a kiváló francia középtávú futó törülközőt adott neki, hogy megszáritsa magát. Ameur - egy másik francia - kintfelejtette a cipőjét a labdarugópályán, ezért meg a vágázó Bartenev rohant ki a bokáig érő vízen keresztül. Kis, de jellemző epizód. Bizonyára a szovjetek is, de a franciák is el fogják mondani otthon ezt a kis esetet a más ország emberéről. Sok ilyen kis eset, sok embert érint és ha a szereplők beszélnek ezekről akkor ennek közvélemény formáló hatása is lehet. Ezért is kell keresni az alkalmakat más országbeli emberekkel való találkozásra, mert valamilyen módon szolgálhatjuk az emberek, a népek közötti barátság, a béke ügyét.

Egyike voltam azoknak a szerencséseknek, aki a XVII. nyári olimpia ideje alatt egy hetet Rómában tölthetett. A felejthetetlen emlékek egész sora fűződik az Örök városban töltött hat naphoz és úgy érzem, megoldhatatlan feladatra vállakozom, amikor hűen akarom visszaadni az ott látottakat. Minden szót szűrök, kifejezéstelennek érzek, ha akár a város szépségéről, akár a versenyek ideg-feszítő küzdelmeiről kívánok beszélni. Olyan élményben volt részem, amelyet lehetetlen elfelejteni, amely egy egész életre szóló emlék marad számomra. Mintha éreztem volna, hogy egy csodálatos város és a lenyűgöző versenyek sorozata vár rám, az utazás előtt szinte már a percek is számoltam. Végre azonban mégis elérkezett a nagy nap és 1960. augusztus 29-én 23 óra 45 perckor felbugtak II. 14-es repülőgép motorjai - elindultunk Róma felé -.

Már az első találkozásom az olasz fővárossal lenyűgöző hatást tett rám. Pár ezer méter magasból látni a kivilágított fényárban uszó Rómát, találgatni, hogy ez itt, vagy az amott vajon mi lehet, egyszerre nézni mindent amit ez a hatalmas világáros magába foglal - lélekzet elállítóan szép volt -.

Az ünneplő várossal való ismerkedésem az élmények egész sorát rejtegette. A hatalmas forgalom, a jellegzetes olasz utcák, az ez időben Rómában tartózkodó közel 90 nemzet fiainak nyüzsgő forgataga, a kétezer-éves műemlékek, a modern Róma hatalmas épületei minden pillanatban új oldalról világitották meg a hatalmas várost, állandóan új meg új élményt jelentettek az idegen számára.

A Pantheon, ez a kétezeréves köralakú pogány templom, hatalmas gránit oszlopokon nyugvó kupolájával és csodálatos módon megoldott tetővilágításával ámulatba ejti a szemlélőt. Szinte elmaradottnak érzi magát a huszadik század embere, ha arra gondol, hogy kétezer évvel ezelőtt készítették ezt az építéstechnikailag tökéletesen megoldott, művészileg utolérhetetlenül kivitelezett hatalmas épületet.

A Szent Péter templom, a kétszáz méter hosszú, százhusz évig épülő renaissance csoda. Ez a monumentális épület, amelyben utánozhatatlan finomsággal keverednek a renaissance és a barokk stílus legszebb vonásai, százharminchat méter magas kupolájával, a maga csodálatos hatalmaságával, mákszemmel kisebbre zsugorítja össze a szemlélőt. A freskók kivitelezése utolérhetetlen. A szobrokat jellemző finom művészi lendület olyan érzést kelt a csodálóban, mintha szél fujna. Láttukra az ember hallja a szél zúgását és szinte önkéntelenül összébb huzza magán kabátját.

A Piazza di Colonnán álló hatvan méter magas Traianus oszlop, amely az állandóan háboruskodó császár hadjáratait rögzíti, olyan tökéletesen van kiképezve, hogy szinte él.

A Piazza di Trevi, a csodálatos szökőkutak tere. Neptunus isten szobrával, az e helyen állandóan hullámozó tömeggel annyira lenyűgöző látvány, hogy az ember önkéntelenül

enged a babonának és bedobja a 16 lírást a vízbe. /A babona szerint aki a Piazza di Trevi szökőkútjába pénzt dob, visszakérül Rómába./

Ilyen és ehhez hasonló hatások lépten-nyomon érik az embert a várossal való ismerkedése során. Szólhatnak a katakombákról, a Colosseumról, beszélhetnek a kétezer éves vízvezetékek technikai megoldásáról, amelyek megtekintése során szinte ezredszor állapítja meg az ember, hogy a rómaiak építő művészete még a mai méretekkkel mérve is igen fejlett volt. A hátralévő helyet azonban inkább az olimpiának, a nemes vetélkedések sorozatának szentelem.

Tanulni mentem Rómába és tanultam is. Tanultam, noha kevesebbet mint szerettem volna. Kevesebbet egyrészt azért, mert az edzések színhelyére való bejutás nehézkes volt /mindössze egyszer sikerült/, másrészt pedig azért, mert sokszor annyira a versenyek hatása alá kerültem, hogy megfeledkeztem a lényegről és csak a versenyek lefolyásában, az öldöklő küzdelmekben gyönyörködtem. Láttam a 100 méteres síkfutás ideg-feszítő döntőjét, a 400 méteres síkfutás döntőjének leírhatatlan küzdelmét, a 400 gátas G Devis lenyűgöző futását, a legbiztosabb olimpiai esélyes néger Thomas vereségét és még sok olyan számot, amelyet lehetetlen elfelejteni.

A 100 méteres síkfutás döntője után a körülöttem ülő magyar turistáknak /Kismartoni Károly, Kiss Tibor/ egyhangulag az volt a véleménye, hogy Harry nem ugrott ki a második rajtnál. Tökéletesen elkapta a lövést és a rajt után rögtön több mint egy méter előnyt szerzett. Ha ezt a rajtot elengedik, Harry 10 másodperccel nyerte volna a 100 méteres síkfutást.

A 400 méteres síkfutás középfutamában is és döntőjében is olyan érzésem volt mint-ha O. Devis 250 méterig csak sétált volna, 150 méterrel a cél előtt szinte állva hagyta ellenfeleit. A döntőben Kaufmann-tól is 150 méterrel a cél előtt futott el, amit a nyugatnémet fiú már nem tudott behozni.

A magasugrást szerintem Thomas azért vesztette el, mert idegileg nem volt felkészülve arra, hogy vele hasonló képességű magasugrókkal versenyezzen. A kitűnően felkészített szovjet ugrók elsőre ugrották a 214 és 216-os magasságot, Thomas 214-en javított. Ahhoz tehát, hogy olimpiai bajnokságot nyerjen ezek után legalább 218 centimétert kellett volna ugrania. Ez a tudat annyira megzavarhatta, hogy a 216-os magasságon már biztató kísérlete sem volt.

A dobószámok közül sajnos csak a női súlylökést és a női diszkoszvetést láthattam. Ezeken a versenyeken nemhogy nem tanultam újat, hanem arra a megállapításra jutottam, hogy technikailag az egész mezőny gyengén dobott. Még az olimpiai bajnok és világcsúcs-tartó Tamara Press is hamar szabadította fel baloldalát és kiforgott a dobás alól. A női diszkoszvetés döntője alatt ugyancsak Tamara Press-től láttam egy 57 méteren felüli szektoron kívüli dobást, amely technikai végrehaj-

tásához legjobban a mi Koncsek Jolánunk gyengében sikerült dobásait lehet hasonlítani. Végül következtetésként tehát nyugodtan megállapíthatom, hogy az olyan nagy fizikai adottságokkal rendelkező versenyzők számára, mint Tamara Press, a helyes technika elsajátítása esetén egyáltalán nem elérhetetlen eredmény 18-19 illetve a 60 méteres ma még női viszonylatban hihetetlennek hangzó eredmény sem.

Ha viszont igaz az, hogy jelenleg a női nemzetközi élvonalba tartozó versenyzők technikai felkészültsége kívánni valót hagy maga után és ha ez a jövőben sem változik, akkor az is igaz, hogy a mi szerényebb fizikai képességekkel rendelkező női versenyzőink a helyes technika elsajátítása esetén felzárkózhatnak ehhez a nemzetközi élmezőnyhöz.

Férfi dobószámot sajnos nem láttam. Sikerült azonban egy alkalommal bejutnom az amerikai atléták edzésére és ott a két nagy amerikai dobóatléta Nieder és Carter pár dobását láthattam.

Nieder O'Brienhez hasonlóan a becsusszás után jobb lábával igyekszik minél gyorsabban jobb csipőjét felfelé előrehajtani, miközben bal vállával a lehető legtovább elzárja a golyó útját. Ezáltal elő tud időzni egy olyan feszülést, aminek kellő időben történő feloldása következtében a jobb-oldal villámgyorsan csapódik előre.

Carter tovább marad a talajon, baloldalt lát nem szabadítja olyan hamar és váltása lényegesen laposabb, előre irányuló mint a mi Szécsényinké.

Visszakanyarodva a súlylökéshez, nézetem szerint Nagy Zsigmond, Varju Vilmos és Nieder technikája között nincs olyan lényeges eltérés, ami a körülbelül másfél méteres eredménybeli különbséget indokolná. A három ver-

senyző között főleg erőbeli differencia van Nieder javára. Ahogy én láttam és ahogy Varju Vilmostól, akinek több alkalma volt a megfigyelésre mint nekem, hallottam, az amerikaiak nem egészen úgy erősítenek mint mi. Először is nagyon sok ugynevezett súlygimnasztikát végeznek. Kis 5-10 kg-os súlyzókkal a legkülönbözőbb gyakorlatok egész sorát hajtják végre különböző testhelyzetekben. Ezek a gyakorlatok kb. 30-35 percig tartanak és csak utána kezdenek edzeni nehéz súlyzókkal. A súlyzó szerkezettel végzett gyakorlatok is teljes mértékben arra irányulnak, hogy abba az irányba fejlesszék erejüket, amerre saját dobószámukban szükségük van. A súlylökők tehát kb. 40-45 fokos szögben fekvé nyomnak, álló helyzetben pedig ugyancsak 40-45 fokos szögben előre löknek. Nálunk ezek a gyakorlatok még nincsenek általánosan elterjedve. Én a magam részéről hasznosnak tartom őket. Véleményem szerint össze kellene állítani egy ilyen irányú gyakorlat anyagot és azt le kellene közzélni az Atlétikai Híradóban. Ezt annál is inkább helyesnek tartom, mert úgy vélem, nálunk nagyon sok helyen azt hiszik, hogy az erősítés problémáját azzal lehet a legeredményesebben megoldani, ha állandóan növelik a tonnák számát. Kétségtelen, hogy van olyan időszak, amikor valóban szükséges a tonnaszámok emelése, az egészen nagy fizikai megterhelés. Azonban nem mindegy az, hogy ezt hogyan végezzük. A helyes módszerrel kellene a szakedzőkkel pontosan kidolgoztatni és mindenki számára hozzáférhetővé tenni.

Az olimpián kintjárt atléta szakemberek és versenyzők minden bizonnyal értékes tapasztalatokat szereztek és azokat itthoni munkájuk során alkalmazzák is, ami remélhetőleg a magyar atlétika további fejlődését eredményezi.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

D. Kismattoni **AZ OLIMPIA** *Károly:* **MAGASUGRÓ VERSENYE**

A XVII. olimpia atlétikai versenyeinek s egyben az atlétika történetében páratlanul izgalmas, nagy eredményekben, meglepetésekben s mozgástechnikai szépségekben bővelkedő versenyszáma a magasugrás volt.

Abban a szerencsés helyzetben voltam magyar néző sporttársaimmal együtt, hogy a versenyt egészen közelről láthattam, magasságról-magasságra gyönyörködve a verseny új fordulataiban, mely a verseny közönségét öt órán át egészen lázban tartotta. Eszembe jutott a berlini olimpia rudugró versenye, ahol ugyancsak öt órán át az esti villanyfényben elnyúló versenyt vívtak a japán Oe és Nishida, az amerikai Meadows-szal és Seftonnal. 24 év után Rómában a magasugrás 15.15-kor kezdődött és esti villanyfényben 8 órakor fejeződött be. De mekkorát fejlődött Berlin óta a magasugrás! Akkor a két nagy sztár: Cornelius Johnson győzött megcsodált nyújtott gurulótechnikájával Albritton előtt, aki a hasmánt technika első képviselőjének számított a világon, stílusa erős belehomorítással végrehajtott hasmántnyújtott technika volt. Az Albritton-féle hasmánt technika azóta óriási fejlődésen

ment át s Rómában már megfelelő forgatással végrehajtott bukó-hasmánt technikát láttuk. Ez a korszerű technika forradalmasította a magasugrást, soha nem hitt nagy fejlődést hozott s a benne rejlő lehetőségek még nincsenek kimerítve. Rómában a nagyszerű technika igazi klasszikusa a három szovjet ugró volt: Savlakadze, Brumel és Bolshov személyében. Valamennyi ugró - Lánsky, Kotel és Noszály kivételével - hasmánt technikának hódolt, de egyéni sajátos módon, amire később rátérek.

A selejtező szintet, 2 m-t 17-en ugrották. Az olimpiák történetében még nem fordult elő, hogy 17 ilyen nagytudású versenyző csapjon össze s nagyszerű képességeikkel a stadion közönségének ekkora sportcsemegét nyújtson. A verseny 190 cm-en kezdődött. Nagy meglepetésre elsőnek az amerikai Faust esett ki 195 cm-rel. A 2 m-t ezuttal 16-an, a 203 cm-t 13-an ugrották! Noszály Sanyi a 2 m-t s a 203 cm-t csak harmadik kísérletre vitte. A 203-as ugrása remekül sikerült, megért akár 210-et is, a magyar szurkolók hatalmas biztatására és örömeire. "Miért nem tanítjátok meg ezt a gyereket ugrani?" -

mondták a körülöttem álló magyar sportemberek - "Noszálynak legalább 210-et kellene ma ugrania, ha úgy ugrana mint a többiek." És mennyire igazuk volt! Ugyanis a magyar edzők arra voltak mindig büszkék, hogy versenyzőik legalább jól mozognak, ha képességeik, alkati adottságaik szerényebbek is a világversenyeken látott társaikénál. Noszály Sanyi már több edző kezén ment át, talán itt van a hiba s örömmel tapasztaltam az elmúlt versenyeken, hogy a római példa komoly figyelmeztetés volt számára. Ugyanis azóta Noszály hasmánt technikával már 2 m-t ugrott.

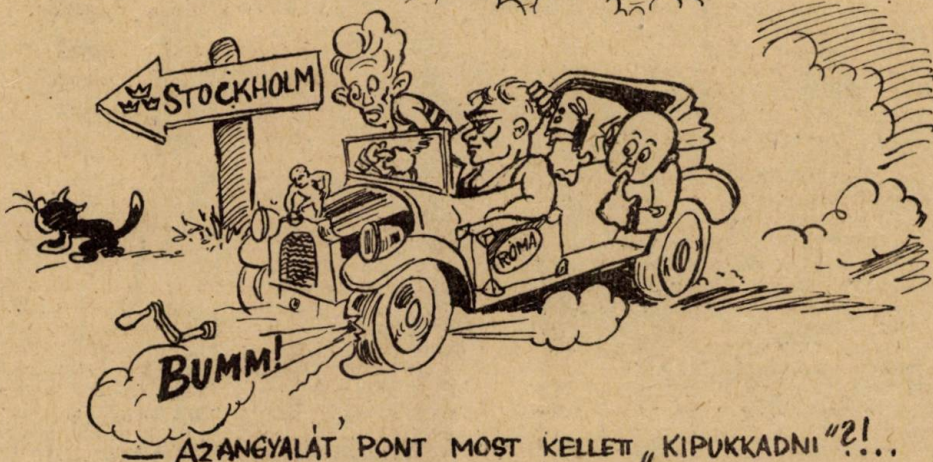
De maradjunk a versenynél. Az amerikaiak másik ugrója, Dumas 203 cm-en kezd, elsőre ugorja, 206 cm-t pedig kihagyja. A 209 cm-rel már képtelen megbirkózni. Óriási meglepetés, kiesett a melbournei győztes. Dumas nekifutása tele volt hibával. A 206 cm-t Brumel, Bolshov, Savlakadze és Thomas elsőre, a svéd Petterson harmadikra ugrotta. A 209-et Bolshov, Savlakadze és Thomas elsőre, Brumel másodikra, Petterson harmadikra viszi át. Thomas ugrásánál felhőrdül a stadion népe, egy arasszal fölényesen repül át a lécc felett. Körülöttem fogadásokat kötnék egy "koga"-ba, azaz Coca Colába, hogy ezt a versenyt legalább 10 cm-el megnyeri. Ekkor még egyetértettünk abban, hogy e nagyszerű néger fiú, aki csaknem egy fejjel kimagaslott a mezőnyből, e versenyt valóban simán nyeri. De ime, jött a fordulat! Magasság 212 cm, Thomas kihagyja. A közönség is magában helyezte ezt. Mert aki úgy ugorja - inkább lépi - a 209-et, mint Thomas, az csak gyűjtse az erejét az új világrekordra. "Thomasban ma benne van ez" - mondjuk mi nézők valamennyien. De mi történik a salakon? Ugrik a szovjet hármas és hogyan? Elképesztően jól: Bolshov elsőre, Savlakadze magabiztosan ugyancsak elsőre, az Európa-rekorder Brumel pedig másodikra. Izzó, parázs hangulat, morajlik a stadion szakértő közönsége. Ki hitte volna ezt? Thomas közben felkelt a helyéről, idegesen sétál a gyepon egészen a labdarúgó pálya középvonaláig, őt lepi meg a legjobban a szovjet ugrók ilyen betörése. Nyomasztó számára az is, hogy nem is egy, hanem három vannak e pillanatban előtte. De jön a 214-es magasság. Brumel veri, Bolshov is, következik Savlakadze. Az "öreg róka" előbb összeszedi magát, kétszer is odasétál a léchez, elsimitja az ugróhelyet és megy a feállás he-

lyére. Teljes csend van. Nekifut az ugró, csupa ritmus, magabiztosság a mozgása, az ugrás elsőre sikerült. A tömeg tárgyilagosan nagy tapssal jutalmazza a hatalmas eredményt. Már is csend van, szinte halálos csend. A fiatal néger fiú, inkább hatalmas gyerek, felszólításra máris ott terem a helyén s rög-tön rá is fut a lécre. A rohama nem olyan mint az előbbi, bátortalan, szinte megáll a lelapulás előtt, bár a test magasan felrepül a lécc fölé, felülről azonban ráesik a lécre a lendülettörés miatt. Az eset leirhatatlan izgalomba hozza a közönséget. Körülöttem a fogadások csak azért is megduplázódnak, Thomas javára. A második kísérlet következik. A karcsu Brumel ugrik, az ő rohama a leggyorsabb, csupa energia és robbanékonyság ez az atléta, most átugorja, majd utána rögtön Bolsov is. Ettől aztán megtántorodik maga Thomas is. Ő következik. Rohama még rosszabb, szinte keresi a lépéseit, de felugrása iszonyatos erejű, ugrása nehezen, de sikerül. Szakemberek rögtön észlelték, hogy Thomas légmunkája nincs rendben, hiányzik belőle a lendület folyamatosága, a forgatás teljes erejű végrehajtása. Nem vitás, itt súlyos ideg-izgalomról, inkább lelki összeroppanásról van szó. Ez a következő magasságon fokozottabban beigazolódtott, melyet Savlakadze elsőre, Brumel másodikra ugrotta, Thomas pedig - a közönség iszonyatos kiábrándulására - mindháromszor verte.

Végül külön kiemelem a Ghana-beli Kotei kiemelkedő nagy képességeit. Ő volt Thomas mellett a mezőny legruganyosabb ugrója. A léccel szemben derékszögben futott neki s ahogy ilyenkor szokás, igen messziről ugrott el. A lécc felett a régi magyar stilushoz hasonlóan, de bal oldalára feküdt vissza s a léccet teljes derékszögben keresztezte oldal-guruló stílussal. Ebben az ugróban óriási lehetőségek vannak, csak meg kell tanítani őt ugrani. A szovjet ugrók páros karral s nyújtott lábbal lendítenek, lécc felett gazdaságosan elfeküsznek s nagyszerűen forgatnak. Valaha látott legjobban kivitelben alkalmazzák a hasmánt technikát. Az amerikaiak váltott karral lendítenek, lécc felett a bal kart testükhöz zárják, alig forgatnak, az ugrólábukat csupán erősen felrántják.

Számos élményem mellett a magasugrás volt a legnagyobb. Legközelebb a rudugrásnál szerzett tapasztalataimat ismertetem edzőtársaim körében.

2 PONTTAL KIKAPOTT FÉRFI VÁLOGATOTUNK A SVÉDEKTŐL ...

NA'POLI emlékek

Még ha olyan nehezen is, de az utolsó pillanatban mégis létrejött az olasz-magyar-román női atlétikai hármas-viadal. Az olasz vizum késése miatt majdnem elmaradt a női válogatott csapat szempontjából oly fontos verseny.

A közmondás szerint, minden jó, ha a vége jó. Ugy vagyunk mi is ezzel a viadallal. Ez a megállapítás két vonatkozásban is helytálló. Egyrészt, hogy ez a viadal létrejött, másrészt hogy lányaink mindkét ellenfelüket kétvállra fektették.

Pedig a viadal nem úgy indult. A két rövidtávu futószámban - melyekben esélyesek voltunk - értékes pontokat adtunk le. Munkácsi gyengébb formájával, Held pedig pályaelhagyásával. Bosszantotta is ez a lányokat, azonban nem szegte kedvüket, sőt a balszerencsés 200 méteres síkfutás után, mintha megtálosodtak volna. A legkritikusabb időben sem veszítették el a fejüket, hanem egymást biztatva vették fel a versenyt a hátralevő számokban. Jellemző, hogy kettős győzelmet értünk el a gerelyhajításban. A vert mezőnyben volt a román Diti is. Vagy pedig Rózsavölgyiné bravurja a távolugrásban. Az igen laza távolugró pályán utolsó, 577 cm-es ugrásával meg tudta nyerni versenyszámát. 800 méteres síkfutóink egymást segítve legyőzték valamennyi ellenfelüket és ezzel is értékes pontokat szereztek a magyar csapatnak. Gátfutóink ugyan kikaptak a kiváló olasz Bertonitól, de a veszélyes román futókat megelőzték.

A dobók közül talán Bognár maradt el ezévi legjobb eredményeitől. Különösen vonatkozik ez a súlylökésre. A gerelyhajítók sem nyújtották azt, amire képesek, azonban az ő esetükben figyelembe kell venni, hogy a gerelyhajító pályá tulságosan is laza volt, aminek következtében a kitémasztás nem volt megvalósítható.

Magasugróink eredményére is kihatással volt a laza ugrópálya. A nehezebb testsúlyú versenyzők az elrugaszkodás alkalmával nem tudtak kellően kitémasztani, mert kicsuszott a lábuk alól a talaj. Minden ugrás után az elrugaszkodás helyén mély gödör támadt.

A viadal sorsát a román csapattal szemben a váltó döntötte el. Az egészen új összetételű váltó kivívta a győzelmet a románokkal szemben és időben is jobb eredményt értek volna el, ha Munkácsi nem fut olyan bágyadtan. Ez esetben talán az olasz csapatot is le tudták volna győzni. A váltóban igen jól futott Held és Bata, de az újonc Markó is beváltotta a hozzá fűzött reményeket.

Az ilyen agyagnélküli salakpályán - különösen nagy esőzések után - nem igen lehet jó eredményeket elérni. Ezt egyébként az olaszok is elismerték. Véleményük szerint Délolaszországban a gyakori esőzés következtében az agyagos salakpályák használhatatlanok. Ezért a salakpályájuk agyag nélkül tiszta salakból készült. Természetesen ennek következtében nem szilárd és ezért pályájuk nem is gyors.

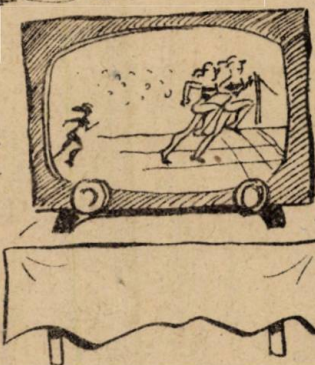
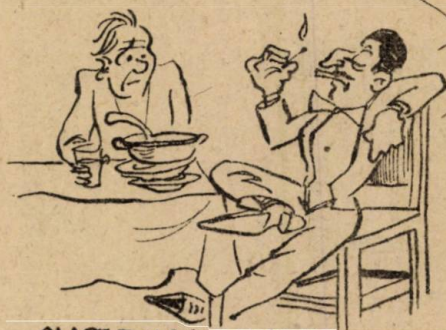
A versenyrendezésnél a technikai feltételek minden tekintetben megfeleltek és versenybíráik is tárgyilagosaak voltak.

Szólni kell még az olasz vendéglátásról. Igyekeztek minden tekintetben széppé és emlékeztetéssé tenni az ott töltött napokat. A verseny után az egész csapatot elvitték Sorrentoba, ahol helybeli művészek sorrentói népviseletben, nápolyi és sorrentói dalokkal és táncokkal szórakoztatták a magyar és román sportolókat. Ez a kis műsor részünkre örökké emlékezetes marad.

Visszajövet Sorrentóból Pompeit is megtekintettük. A régi Pompei romjai mellett felépült az új Pompei. Ez az új város kizárólag idegenforgalmi célokat szolgál.

Megismertük Nápoly város ellentmondásait is. A gyönyörű paloták közvetlen közelében - az ut másik oldalán - szegény viskók is találhatók. A gazdagság mellett ott van a szegénység, a nyomor. Aivilágított és neon reklámfényben uszó utcák mellett ott vannak a sötét - sok esetben félelmetesnek tűnő - sikátorok, ahol az idegen retteg végigmenni. És a nagy ellentmondások az árakban. Ugyanaz az árú sok esetben egy másik üzletben, illetve utcai árusnál a háromszorosra. És ekkor jön az alkudozás: ki bírja

3 PONTAL GYŐZT NŐI CSAPATUNK OLASZORSZÁGBAN

OLASZ POLGÁR VIGASZA:

— RENDBEN VAN, A MAGYAROK JOBBAK AZ ATLÉTIKÁBAN...

DE MAKARÓNT — MI TUDUNK JOBBAN ENNI....!

jobban. A végén az áru mégis gazdát cserél és mindkét fél boldog, mert abban a hiszemben van, hogy a másikat becsapta. Ez Nápoly, de ez vonatkozik a legtöbb olasz városra.

A televízió Olaszországban nagy vetélytársa az egyes sporteseményeknek. Mi is láttuk ezt. Legfeljebb 300 - de igen lelkes - néző volt kíváncsi erre a viadalra. Az olasz szövetség azonban nem sopánkodott, hogy csak ilyen kevesen nézték végig a viadalt, mert a televízió jól fizetett és az

az összeg a ráfordítási kiadásokat bőven fedezi.

Nápolyból történő elutazásunk után a csapat egy fél napot töltött Rómában és egy fél napot Velencében. Mindkét városban újabb élmények és látnivalók gyarapították olaszországi élményeinket.

Azt, amit láttunk, úgy sem tudnánk részletesen leírni, mert azt eredetiben visszaadni nem is lehet, azt látni kell. Ezért csak részletekben igyekeztem az olaszországi utról beszámolni.

FARKAS
PÁL:

Harbig emlékvversenyről

Az "ES Einheit Dresden" ebben az évben rendezte meg a X. Harbig emlékvversenyt, melyen a demokratikus német atlétagárdán kívül hét ország küldöttei vettek részt. Ez a már hagyományossá vált őszi nemzetközi verseny igen ünnepélyes körülmények között zajlik le és különösen a középtávfutó számok iránt mutatkozik nagy érdeklődés. Ezek közül is kiemelkedik a Harbig emlékére rendezett 800 méter, melynek győztese igen értékes tiszteletdíjat kap.

A nagy érdeklődésre való tekintettel a résztvevő nemzetek mindig a legjobbjait igyekeznek elküldeni s így a találkozó az őszi idény egyik legnagyobb nemzetközi versenye. Az idei versenyidőpont azonban részünkre nem volt a legszerencsésebb. Válogatott férficsapatunk a svéd-magyar viadalra utazott tehát legjobbjaink nem vehettek részt ezen a versenyen. A meghívott öt versenyző között három női és két férfi versenyző képviselte a magyar színeket: Bognár Judit, Kontsek Jolán, Kazi Aranka, továbbá Nagy Imre és Molnár Sándor.

Maga az utazás nem volt jó. Szeptember 23-án éjjelkor kellett volna indulni, de a belgrádi gyors több, mint három óras késéssel érkezett, így mi is nagy késéssel indulhattunk. Hiába foglaltuk el a hálókocsiban fenn tartott helyeinket, pihenni nem tudtunk, mert három órán keresztül tolatták kocsinkat a Keleti pályaudvar rendező vágányain. De nem tudtunk zavartalanul pihenni azután sem, hiszen a komáromi két utlevélvizsgálat a hajnali nyugalmlunkat szakította ketté. Később pedig már nem tudtunk pihenni. Prágában lecsatolták a hálókocsit és egy I. osztályú fülkében utaztunk Dresdáig, ahová este 8 óra előtt érkezünk meg eléggé összetörve, fáradtan és álmosan.

A pályaudvar ismerős üvegcsarnokában nem találtuk meg az értünk jövő küldöttet, akit az utcán voltunk kénytelenek megvárni. Ezekben a percekben csodálkozva láttuk, hogy a majdnem egy kilométer szélességben lebombázott romokat eltüntették, mindenütt parkot létesítettek, de megmaradtak az utca járdái és az utcaneveket megjelelő névtáblák. Az állomáshoz közel eső és teljesen egyedül álló, félig rendbehozott szállodában kaptunk igen tiszta és kényelmes szállást. Vendéglátóink igen kedvesen és előzékenyen fogadtak. Pillanatokon belül megcsinálták a szobabeosztást, rendelkezésünkre bocsátották a programokat és tudnivalókat, megtárgyalták kérésünket, kiosztották a rajtszámokat, étkezési jegyeket, stb. Meglepetve láttuk, hogy a már elkészült

programban egyik versenyzőnk neve sem szerepel, mert itthonról az értesítés későn érkezett. Mindeztől ők kérték elnézésünket.

Az elhelyezkedés utáni vacsorát jóízűen fogyasztottuk, bár inkább szomjasak voltunk. Sajnos, a megszokott jó pesti ivóvíz helyett csak egy pohár sört ihattunk, mert az ottani víz ivásra nem alkalmas. Vacsora után rövid sétát tettünk a város megmaradt belső részében az esti átlazgató edzés helyett. Egyikünket sem kellett sokáig unszolni arra, hogy a majdnem egynapos fárasztó ut után hamar visszavonuljon és pihenőre térjen.

Másnap reggel erősen ködös és hűvös időre ébredtünk. Reggel 7 órakor Molnár Sándorral a környező parkban végeztünk erősebb átlazgatást, a többiek még ágyban maradtak reggelig. Délelőtt megtekintettük a híres dresdai képtárat. Kár, hogy erre összesen két óra állt rendelkezésre s így csak a leg-híresebb festők legjobb remekműveit volt alkalmunk megcsodálni. Rajtunk kívül több ezer ember járt a termetet, egymásután érkeztek a különböző autóbuszok a környékről és a környező államokból, hogy a világ egyik legértékesebb képgyűjteményét megtekinthessék.

De sürgetett az idő. Korán kellett ebédelnünk, mert a verseny is korán délután kezdődött. Már fél 1-kor indultunk autóbusszal a Heinz Steyer Stadionba, amely a felvonulás kezdetére majdnem teljesen megtelt. Az ünnepélyes felvonulás után pontosan 14 órakor kezdődött a verseny. A magyarok közül legelsőnek Molnár Sándor indult 3000 méteres akadályfutásban. A 13 induló közül a rajt után Molnár vette át a vezetést és 2000 méterig 60 méter előnyt szerzett. /Részidők: 66.1.0, 2:14.0, 3:25.5, 4:38.5, 5:53.0/. Itt Molnáron a fáradtság jelei kezdtek mutatkozni, futása meglassult annyira, hogy az öt követő négyes csoport egy körön belül befogta és el is hagyta. Hiába igyekezett Molnár, a végküzdelemre nem maradt elég energiája és végeredményben 9:21.0 perces idővel csak 6. helyen végezhetett. Különösen feltűnt, hogy Molnár akadályvétele mennyire gyengén sikerült, szinte megtorpant mindegyiknél, mely az egyenletesen futó osztrák Dörner által vezetett csoporttal szemben látható hátrányt jelentett.

Ugyancsak 14 órakor kezdődött volna a női súlylökés is, melyet azonban a melegítő dobások miatt kissé később kezdtek el. Ebben a számban Bognár és Kontsek indult. Mindketten fáradtan álltak rajthoz. Bognár a másodikra érte el 14.21-es, Kontsek pedig

harmadikra 13.15-ös eredményét, mellyel csak az 5., illetve 6. helyre kerülhettek. Amennyire a nézőtérről történő részidőbemondás közben megfigyelhettem kettőjük versenyt, technikai hibákkal versenyeztek. Bognár a hosszú kihagyás után nem tudta végrehajtani megszokott mozgását, dobásai bizonytalanok lettek. Hiányzott az erőteljes befejezés. Kontsek a becsuszás után bizonytalan kidobóhelyzetbe kerültek, kilökés közben teste eltávolodott a dobás tengelyétől. Feltűnő volt a német lányok villámgyors és energikus befejező mozdulata.

A női súlylökés befejezése után azonnal megkezdődött a női diszkoszvetés és vele párhuzamosan a női 800 m. Tekintettel arra, hogy a részidőket kellett bemondanom, a diszkoszvetés első dobásainál nem lehettem a pálya ellenkező oldalán lévő diszkosz kör közelében. A bemelegítő dobásoknál messziről is láttam, hogy Kontsek jó formában van és kb. ugyanannyit dobál, mint a németek legjobbjai. Bognár itt sem mozgott jól, pergeése közben a dobás tengelyétől balra húzódtott el, kidobása is erőytelen volt. Vele szemben Kontsek erőlyes berántása feltűnő jó volt. Ha a dobás szögét jobban eltalálja, még nagyobb is dobhatott volna. Kontsek 50.36 m-el második, míg Bognár 45.72-vel ötödik lett.

A női 800 m-es síkfutásban tizen indultak. Már a rajt után kialakult élcsoporthoz helyezkedett el Kazi Aranka is. A 200 m részideje 31.0 mp volt. Itt még harmadiknak futott, de már 400 m-en második 1 perc 4 mp-el. A vezető Donath-al fokozatosan elhúza a mezőnytől. Donath azonban az utolsó 150 m-en erős hajrába kezd és 2:07.6-al érkezik célba Kazi előtt, aki 2:09.0-et futott.

A Harbig emlékverseny 800 m-es síkfutásában 11 induló állt rajthoz. Igen nagy érdeklődés előzte meg a versenyt ezen számát, melynek győztesei és helyezettei igen értékes tiszteletdíjat kapnak. A rajt előtt elcsendesült a nézőtér és mindenki a rajtvonal mögött felsorakozott versenyzőket figyelte. A pisztoly eldördülése után azonban nem alakult ki a várt heves küzdelem, a versenyzők csak helyezkedtek és komoly iram vezetésére nem vállalkozott senki. Az első 400 m. 55 mp-es ideje azt jelezte, hogy a

győzelemért az utolsó körben akarnak megküzdeni a legjobbak. A csengetések riasztó volt, zott lényegesen az iram, csak 300 m-el az előtt nyitották meg a hajrát. Versenyzők, Nagy 600 m-ig igen jól tartotta magát és már meglepetést reméltem, amikor a hanyar kezdetén fáradás látszott mozgásán, fokozatosan lemaradt és az utolsó 100 m-en sem tudott lényegesen erősíteni. Bár elért eredményével elégedettek lehetünk, de pihent állapotban a harmadik helyet megszerezhetette volna.

A versenyt a németek igen jól készítették elő. A felvonulás megszervezése, a megnyitó ünnepélyes volta, a pályán a rend és figyelem azt bizonyítja, hogy sokat tódítottak a versennyel, fontosnak tartották az elért eredményeket, és igyekeztek a programot úgy összeállítani, hogy a résztvevők nyugodt bonyolítású versenyen vehessenek részt, a nézők pedig figyelemmel kísérhessék annak minden mozdulatát. Bár sok versenyzőmot bonyolítottak le, a pályán állandóan folytak párhuzamosan a versenyek, mégis jól áttekinthető volt a verseny minden szakasza.

A pályán belül csak a verseny rendezősége tartózkodhatott. Sem edzőt, sem vezetőt nem engedtek be, a fényképeszek közül is csak kevés volt látható a versenypályán belül. Az edzők és szakvezetők csak a nézőtérről adhattak utasítást. Pontosan közölték a részidőket, sőt magyarul is bementek.

A diszkoszvetésnél láttam a dobókör két oldalán felállított védőrácsot, mely mögé helyezkedtek el a versenybírák s így oldalról figyelhették a dobó mozgását, illetve a kilépést.

A közönség tárgyilagos és szakértő. Látszott, hogy ez a hagyományos verseny érdekli a nézőket, értékelni tudja az eredményeket.

A verseny befejezése után kis csoportunk szállására tért vissza, majd onnan este 7 órakor autóbusszon mentünk a diszvacsora színhelyére. A jó hangulatu összejövetelen azonban csak a külföldiek és a más városból való atléták vettek részt. Hétfőn lélelött városnézés szerepelt műsoron. Délben korán ebédeltünk és a déli berlini gyorsal indultunk haza. Sajnos visszafelé hálókocsit nem kaptunk, de a kényelmes magyar I. osztályú fülkékben elég jól elhelyezkedhettünk.

Koltai
Ferenc

Tapasztalatok a római olimpiáról

A szeptember 5-én kiutazó csoporttal mentem ki Rómába. A dobószámok közül a férfi diszkoszvetést és a férfi gerelyhajítást láttam. Általános véleményem szerint mind a két dobószám selejtező szintje magasnak tűnt. Előzetes becslések szerint különösen a gerelyhajításban gondoltuk, hogy nem lesz 12 olyan versenyző aki a 74 m-t tud dobja. A diszkoszvetésben megdobták az 52 m-t s ebben nagy szerepe van az ideális ellenszeles időnek. Gerelyhajításban már nem ment ilyen könnyen. Bár az időjárás itt is kedvező volt a 74 m-en mégis sokan megbuktak, köztük olyan világnagyságok mint Alley, Danielson, Macquet, stb. A világcsúcstartó Alley oly csúnyán dobált, hogy egy kezdő gerelyhajítótól is rossz néven vehetnők az ilyen dobásokat.

J.Sidló /a verseny egyik esélyese/ a selejtezőben lendületes könnyednek tűnő mozgással első dobásra tud dobta a 85 m-t, s miután kivüle másnak még a 80 m sem sikerült, /legnagyobb ellenfelei a selejtező során kiestek s Cantello is csak az utolsó dobásra biztosította a továbbjutását/ a verseny első számú esélyesévé lépett elő.

Majdnem bizonyos, hogy Sidlónak ez a 85 m-es dobás lett a vesztes. Olyan idegállapotba hajszolta saját magát, - e tulzott remények és e kétséges között hullámozott oly annyira, - hogy a versenyt megelőző éjszaka, - saját kijelentése szerint - jóformán semmit nem tudott aludni. Ilyen előzmények után a főversenyben az első dobását - görcsös erőlködő mozgással - elrontotta. Cibulenko első sorozatban elért kitűnő eredménye ez-

után végleg kizökkentette Sidlót úgy, hogy még a döntőbe sem tudott bekerülni. Figyelmeztető lehet Cibulenko szereplése is. Aki kiválóan végrehajtott első dobása után láthatóan nagyon akart még nagyobb dobni, de az erőlködés nála is a mozgásharmonia széteséséhez vezetett, úgy hogy a továbbiakban az elsőre elért eredményét még csak megközelíteni sen tudta.

Erdekes volt megfigyelni, hogy Sidló a selejtező előtt sokkal kevesebbet melegített mint a főverseny előtt. A főverseny előtt már a melegítő pályán - a Márvány stadionban - feltűnően hosszán és sokat mozgott, - lényegesen többet, és hosszabban mint amennyit tőle eddig bármelyik versenye előtt láttam; és a verseny előtt is többet dobált mint a selejtező előtt.

Itt említem meg Cantellonak azt a véleményét, hogy a versenyek előtt nem szabad sokat és erősen mozogni. Az ő bemelegítése: a pályára levonulás előtt maximum 10 perces lassú futás és könnyű gimnasztika váltogatásával készül fel; bent a pályán néhány kisebb hajítást végez a gerely helyes vezetésére ügyelve, majd rohamkimérés után 1-2 dobást végez teljes nekifutással.

A gerelyhajítók bár szinte egyenként más típusú és intenzitású bemelegítést végeztek; - többségükben a pályára való bevonulás előtt /kb. 22 perccel a verseny kezdete előtt/ keveset mozgott. Bent a pályán verseny előtt kimért rohammal két-három dobásnál többet általában nem dobtak. Verseny közben volt aki állandóan mozgott /ezek közé tartozott Liavara is/- volt aki a dobása után leült s csak akkor kezdett újra mozogni mikor az előtte kettővel dobó versenyzőre került a sor. /Ezt csinálta Kulcsár G. is./

A gerelyhajító technikában említésre méltó újat nem láttunk. Lényegében azonos módon dobnak, mint a régi finn gerelyhajítók. Järvinenék, csupán a kidobás íve változott meg a gerely kedvezőbb repülési feltételei miatt. Legtöbbjük az ugynevezett öt lépésritmussal dob. Kirívóan csupán Cantello dobása tért el ettől. Cantellót és az őt utánzó finn Paameinont már láttuk Budapesten. Felületes szemlélő úgy véli, hogy Cantello levegőből dob, holott a levegőbe csak akkor kerül, amikor a gerely már elrepült a kézről. A fő törekvése az, hogy a hajítási folyamatban a test gyorsabban mozogjon előre és felfelé, mint a normál technikánál. A nagy repülés és fekvőtámaszos talajfogás ennek a lendületes előremozgásnak a következménye s az előremozgás hatékonyabb lefékezésére szolgál.

A gerelyhajításnál éppúgy, mint a többi dobószáznál az eredmények javulását igen nagy mértékben a testi erő fejlesztése eredményezte. Ne idézzük itt Alley-t, Cibulenkot, Macquet, akiknek nagy testi ereje szembe tűnt, inkább a római mezőny egyik legkisebb dobóját Cantellót idézem, aki elmondotta, hogy téli felkészülése során igen sok erősítő munkát végez; nemcsak súlyemelést, hanem sok speciális súlyzó erősítést /pl. 80 kg-ot emelget hanyattfekvésben kétkézrel a feje mögül./

A diszkoszvetők közül nemcsak eredményükkel, de testalkatukkal is kiemelkednek az amerikai dobók. Nyomasztó volt látni, hogy pl. Szécsényi és Piatkowsky nem is beszélve Klicséről, Compangejéről -, milyen kis embereké válnak a három amerikai mellett.

1.sz. ábra.
Roham szögének megállapítása.

Ami a dobótechnikát illeti, lényeges eltérés van Certerék stílusa és Szécsényi, vagy Piatkowsky stílusa között. Legszembetűnőbb már az indulás különbözősége.

Az előlengetés Certeréknél szabadabban történik, nem annyira szabályosan a vállmagasságban lengetnek mint a mieink, s a forgásbeindulást sem annyira egyenes körrel kezdik. A pördületük első része lassúbbnak, - kissé lépésszerűnek tűnik. - Certer a kidobóhelyzetbe erősen visszadöntött, visszacsavart felsőtesttel érkezik. Innen mintaszerűen hajtja végre a kidobást, a diszkoszt széles pályán "hajtja körben." Nagyon hosszú uton tudja a diszkoszt gyorsítani. Dobás közben nagyszerűen emeli a két lábbal. De szabad szemmel is megállapítható, hogy nem szakad el olyan korán a talajtól, mint Szécsényi.

Certerék technikájának bármiféle összehasonlítása, felszínes értékelése előtt is figyelembe kell venni az átlagnál jelentősen nagyobb testalkatukat és nagyobb testi erőjüket. Csak a testalkati és képességbeli különbségek nyilvánvalóvá - s:nté szükség-szerűvé - tesznek jelentős stílusbeli különbségeket.

A diszkoszvetőknek csak a selejtezők előtti bemelegítését láttam. Gimnasztikai mozgást keveset végeztek. Egy-két helyből dobás után /ezt Certer kis előrelépésből végezte/ 2-3 pördületből dobás; ennyiből állt a bemelegítésük. /Erdekes megjegyezni, hogy Certer e selejtezőverseny előtti bemelegítés utolsó dobására körből szabályos körülmények között 60.50 m fölött dobott, viszont az ezt követő első értékelt dobása mindössze 45-46 m lehetett./

Certer mind a selejtező, mind a főversenyben az egyes dobások között állandóan mozgott. Különösen az utolsó három dobás sorozat alatt vált mozgékonyá. A diszkosz szinte állandóan a kezében volt és gyakran dobálta - erőteljes dobással - meredek ívben szinte függőlegesen felfelé. Ezt a gyakorlatot Babka is sűrűn csinálta. Certerről eddig azt hallottam, hogy kötélidegzetű versenyző. Bennem mind a selejtező, mind a főversenyben érzékeny idegzetű versenyző benyomását keltette.

Az olimpia után szeptember 12-én Caracallában egy kisebb versenyben Tamara Press és Savlakadze személyében két olimpiai bajnokot is láthattunk. T.Press diszkoszvetésben indult és világsúccsal bizonyította, hogy nem volt alaptalan azok elképzelése akik az ő kettős olimpiai győzelmét jóslták.

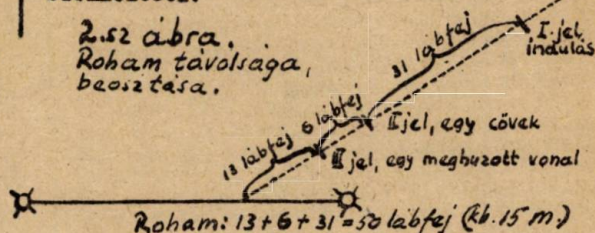
T.Press diszkoszvető technikája megítélésem szerint még több kívánnivalót hagy maga után. De igen magas fokra fejlesztett képességekkel rendelkezik. Testalkata és láthatóan nagy testi ereje s mégis gyors, könnyed mozgása szinte biztossá teszik, hogy ő lesz az első nő, aki sullyal a 18 m-t, diszkosszal a 60 m-t túldobja.

Savlakadzet alaposan megfigyeltem. Értetően kíváncsi voltam erre a versenyzőre, aki az egyik legbiztosabb olimpiai bajnoknak kikiáltott Thomast utasította maga mögé.

Savlakadze precizségére jellemző, hogy ezen a számára jelentéktelennek számító versenyen /nem volt komoly ellenfele/ is éppoly pontosan, gondosan mérte ki a rohamát, mintha a legnagyobb erőpróba előtt állna.

A nekifutása kimérését az alábbi ábra szemlélteti:

2.sz. ábra.
Roham távolra-
beosztása.

Amint az 1. ábra mutatja Savlakadze a nekifutás szögét nem találomra, hanem pontosan kilábféjezve állapítja meg.

A 2. ábra a nekifutás távolságát és a segédjeleket szemlélteti. Savlakadze az /I./ indulási vonalon kívül még két segédjelet alkalmaz az indulási vonaltól 31 lábfejre kis cövekkel jelölte meg /II./ a lendítőláb helyét s ettől hat lábfejnyire cövekkel /III./ az ugróláb helyét. Innen még két lépést tett a felugrásig.

Savlakadze ezen a versenyen a bemelegítést 22 perccel az első értékelt ugrása előtt kezdte el. Először 8-9 perc gimnasztikát végzett kis pihenéssel /a földön fekvésben is/ egy kör lassu futás után sok csipőlazító gyakorlat következett láblendítéssel a fej mellett, magasra lendítés után a falhoz támasztva a lendítő lábat, felugrás megfogott láblendítéssel 3-4 perc; azután kimérte a rohamát 15 perccel a bemelegítés kezdete

után /melegítőben/ egyet ugrott 185 cm-en, majd a bemelegítés kezdete után 22 perccel 190 cm-en ugrotta első hivatalos kísérletét.

Ami általában a bemelegítést illeti a versenyelek előtt a dobók nagyobb részt ugyanugy melegítették be, mint ahogyan azt mi is csináljuk. Horváth Sándor szerint a verseny előtt Conolly öt-hatot is dobott s csak a dobásai bőven elegendők lettek volna a döntőbe jutásra.

A futók, - közöttük O.Davis, G.Davis, Elliot is meglepően keveset melegitettek be. Melegítő mozgásukat általában a könnyedség, lazaság jellemzi.

Amíg a dobószámokban nálunk ma már nem tulozzák el a bemelegítést, sőt egyesek néha már az ellenkező végletbe csapnak át; ugyanakkor futóink melegítése a világ legjobbjaihoz viszonyítva soknak látszik. Olyan probléma ez, amellyel érdemes egyénenként behatóan foglalkozni.

*D. Sir Fossef:
Az őszi
válogatott
viadalok*

ÉRTÉKELÉSE

Az olimpiai játékok után válogatott férfi csapatunknak az őszi idényben két válogatott viadala volt. Mindkét viadalt régi sportbarátainkkal a svédekkel, illetve a finnekkel vívtuk.

Talán kevesen tudják, hogy egész Európában atlétikában legrégibb kapcsolatai - a hivatalos viadatok tekintetében - Magyarországnak és Svédországnak vannak. 1914-ben rendezték meg először Európában az első hivatalos viadalt, melyet Stockholm-Budapest címen bonyolítottak le. Ezen a viadalon minden versenyszámban 1-1 résztvevő képviselte csapatát. Természetesen a mai értelemben nem volt teljes műsor, csupán 10 versenyszámbot bonyolítottak le.

Ezen első viadal után a svéd atlétikával kapcsolataink mindig meg voltak kisebb-nagyobb megszakításokkal.

A svéd atléta válogatottal 1914 óta 14 alkalommal találkozott a magyar válogatott és ebből tízszer győzött a svéd válogatott és háromszor a magyar válogatott, egy döntetlen volt.

Svédország atlétikája európai viszonylatban mindig jelentős erőt képviselt. Különösen erős volt és kiegyensúlyozott a svéd atléta válogatott a háboru előtti időkben, de talán legerősebb az 1945. évet követő időkben. Ez érthető is, hiszen a svéd atlétika sinylette meg talán legkevesebbé a II. világháborút.

A svéd atléta válogatottira kiegyensúlyozottságán kívül elsősorban kitűnő küzdőszelleme a jellemző. Különösen erős a svéd csapat otthoni versenyein. Igen érdekes az, hogy Svédországnak ugyszólván mindig - a közép- hosszútávúfutás hőskorától kezdve - kitűnő futói voltak. Sok olimpiai bajnokságot, Európa Bajnokságot, helyezést értek el. Jelenleg azonban ezek a versenyszámok a svéd válogatott leggyengébb versenyszámai, még akkor is, ha számítássa vesszük, hogy van egy, de csak egyetlen kiváló képességű középtávúfutójuk, Waern személyében.

Az 1960. évi Svédország-Magyarország válogatott férfi viadal négy évi szünet után került megrendezésre. Számunkra az időpont nem volt a legkedvezőbb. Egyrészt az olimpiai felkészülés, az olimpián részt vett atlétáinkat nagyon erősen igénybevette, így szükségszerű volt bizonyos mértékig az olim-

pia utáni u.n. "kiengedés". Az olimpia és a svéd-magyar közötti időben különösen azok a versenyzőink nem tudtak olyan erőteljes edzéseket folytatni, akik az olimpián jól megállták helyüket. Ez bizonyos mértékig érthető is. Nem arról van itt szó, hogy az olimpián jól szerepelt kitűnő atlétáink az olimpia után abbahagyták edzéseiket, vagy sportszerűtlenül éltek volna, hanem arról, hogy egyszerűen az olimpiai idegfeszültség után nem volt már elegendő idegenergiájuk arra, hogy közvetlenül az olimpia után azonnal megkezdjék felkészülésüket a svéd-magyarra.

Ha megnézzük az olimpián jól szerepelt versenyzőinket és azok eredményeit a svéd-magyarokon, azt látjuk, hogy Rózsavölgyi, Zsivótzky, Kulcsár, Szécsényi megközelítőleg sem érték el azt, amit az olimpián.

A Rózsavölgyi-Waern párharcnak volt egy visszavágó jellege. Waern az olimpián szerepelt gyengébben és így itt akart bizonyítani. Ugyanigy a kalapácsvető Asplund. Kulcsár bár győzött, de gyenge eredménnyel. Ugyanigy Szécsényi is. Ezzel szemben az olimpián gyengén szerepelt versenyzőink itt igyekeztek javítani, mint pl. Csutorás, Simon Attila, Iharos, Szabó, Nagy Zsigmond, stb.

Ezek a lelki tényezők kétségtelenül hatalmasak voltak és sok szempontból érthetően működtek közre a viadal folyamán.

Helyszüke miatt nem akarom részletesen taglalni az egyes versenyszámokat. Tény azonban az, hogy nagyon nehéz válogatott viadalt nyerni jó formában lévő rövidtávúfutó gárda nélkül. Egy válogatott viadalon öt rövidtávúfutó versenyszám van: a 100, 200, 400, 4x100 és 4x400 m. Ezekből a versenyszámokból összesen egyet nyertünk meg, a 400 m-t. Valószínűleg megnyertük volna a 200 m-t, de ami viszonylag nehéz 200-asaink, Csutorás és Mihályfi a teljesen vizalatt álló pályán oly nehezen tudtak lábrakapni és oly gyengén futottak a kanyarban, hogy minimális különbséggel ezt a versenyszámbot is elvesztettük. A szomorú csupán az, hogy a svédek sem rendelkeznek eszidőszertint kiemelkedő képességű rövidtávúfutókkal.

Sokszor tapasztaltuk már, hogy egyetlen jó formában lévő rövidtávúfutó eldöntheti egy válogatott viadal sorsát, mint pl. annakide-

Jón egy jó Hellsten, vagy most a francia Seve és a csehszlovák Mandlik.

A svéd-magyar viadalt két ponttal nyerte a svéd válogatott. Ez a két pontos vereség - véleményem szerint - nem fejezi ki realisan a két csapat erőviszonyát. Meggyőződésem, hogy a magyar csapat lényegesen nagyobb erőt képviselt a svéd csapatnál. A lehetetlen időjárási körülmények azonban mintegy felröpték versenyzőink egy részének küzdőszellemét. A 8-10 fok körüli esős időjárás soha nem kedvezett a magyar atlétáknak de most különösen nem. Versenyzőink bizonyos mértékig el is vannak kényeztetve a pályákat illetően.

Számukra majdnem ismeretlen egy olyan állapotban lévő pálya, mint amilyen a stockholmi volt ugrópályával, futópályájával együtt mindezek a nehéz külső körülmények a svéd csapat küzdőszellemén nem látszottak meg.

Ennek a viadalnak is egyik tanulsága, hogy a válogatott csapat küzdőszellemét kell elsősorban javítani, meghozzá úgy, hogy azokat az eredményeket, amelyekre különben képesek, változott nehezebb körülmények között is elérjék.

A küzdőszellem kialakítását különben nagyon nehéz elkezdni a versenyzőknél akkor, amikor már elérték a válogatottság határát. Véleményem szerint a küzdőszellemet már a legfiatalabb korban kell a legkülönbözőbb nevelői ráhatásokkal megalapozni. A jó küzdőszellem kialakulásának útja elsősorban a sok versenyen keresztül vezet. A legfiatalabb kortól kezdve tudatosítani kell a versenyzőkben a közösségért való áldozatvállalást, az iskola, a sportegyesület színeitől való kemény küzdeniakarást.

Elszomorító példákat láttunk az országos csapatbajnokságok során, ahol éppen az ifjúságiaknál viszonylag sokan adták fel a versenyt, pedig egy csapatbajnokságnál a versenyfeladás még súlyosabb, mint bármilyen más egyéni versenynél. Ez nem a jó küzdőszellem kialakításának útja.

A nemzeti színeket eredményesen képviselni csak az tudja, aki már fiatal korától kezdve megismerkedett az iskola, sportegyesület, stb. érdekében folytatott küzdelmekkel.

Lényegesen jobb volt a magyar csapat küzdőszelleme a finn-magyar atlétikai viadalon, mely férfi atlétáink utolsó válogatott viadalát jelentette ez évben. A finn atlétikával is elég régi és szoros kapcsolatunk van. Merem állítani, hogy a Finn Atlétikai Szövetséggel vannak minden vonatkozásban talán legjobb, legbensőségesebb kapcsolataink.

Ugyanúgy, mint nekünk, nem volt a legmegfelelőbb a svéd-magyar időpontja, így a finnek számára nem volt kedvező.

A finnek számára hátrányt jelentett az, hogy az ő éghajlati viszonyaik következtében október hónapban már nehéz edzést tartani. Ezen túlmenően ők is az olimpia után voltak és néhány jó versenyzőjük sokat veszített formájából.

Egyébként a finn csapatnak is jelenleg leggyengébb versenyszámai a közép- hosszútávú futó versenyszámok. Mindenki előtt ismeretes úgy gondolom, hogy mit jelentett valamikor az egész világ sportjában a finn közép- hosszútávú futók. Különösképpen sem a finnek, sem a svédek nem tudnak reális magyarázatot adni arra, hogy miért állnak ennyire gyengén ezekben a versenyszámokban.

Véleményem szerint Finnország - lakosságához viszonyítva - a legnagyobb atlétikai étellel rendelkező ország a világon. A Finn Atlétikai Szövetségnek 1700 tagegyesülete van. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy majdnem a legkisebb finn faluban is van egy-két működő atlétikai egyesület. Az atlétiká-

nak országos népszerűségére jellemző az, hogy a finn válogatott csapatban 33 versenyző közül összesen öt lakik az ország fővárosában, Helsinkiben. A többiek mind vidékiek.

A magyar csapat szempontjából a finn-magyar viadal kedvező körülmények között bonyolódott le. A jó hazai pálya, a kellemes időjárási viszonyok és nem utolsósorban a két héttel a viadal előtt a svédektől elszenvedett minimális vereség biztosította a jobb küzdőszellemet.

A viadalt elég nagy pontkülönbséggel nyertük meg, ami azonban semmiféle elbizakodottságra vagy elégedettségre nem lehet jogcím, mert akadtak ezen a viadalon is hibák és nem utolsósorban, mint ahogy már említettem, a finn atléta válogatott nem volt már teljes értékű a számukra késő őszi időpontban.

Befejezésül: a magyar férfi válogatottnak az év folyamán négy viadala volt: az NDK, Csehszlovákia, Svédország és Finnország csapatával. A négy viadal közül válogatott férfi csapatunk kettőt megnyert, kettőt elveszített.

Elemezzük egy kicsit a négy viadalt, mert a számokból is sok tapasztalatot lehet levonni és a rideg számok magukban is rávilágítanak férfi atlétikánk helyzetére.

A négy válogatott viadalon 5-3-2-1, ill. a váltókban 5-2 pontozás szerint, összesen 419 pontot szereztek atlétáink. Nézzük meg, hogy az egyéni versenyekben milyen versenyszámok válogatottjai hozták a legtöbb pontot, összesítve a négy viadalon. A sorrend a következő:

31 pont	5000 m
29 pont	kalapácsvetés
29 pont	súlylökés
27 pont	gerelyhajítás
26 pont	diszkoszvetés
24 pont	400 m
24 pont	1500 m
24 pont	10.000 m /csak 3 viadalon volt/
23 pont	3000 akadály
20 pont	800 m
20 pont	rudugrás
20 pont	200 m
19 pont	100 m
19 pont	magasugrás
19 pont	távolugrás
18 pont	110 gát
16 pont	400 gát
14 pont	hármastugrás
9 pont	4x100 m
8 pont	4x400 m

Ha ezt a táblázatot megnézzük, nagyjából férfi atlétikánk erős és gyenge versenyszámait látjuk sorrendben. Igaz az, hogy Várju Vilmos sérülése a súlylökőket majdnem biztos, hogy az első helytől fosztotta meg.

Bár a válogatott viadatok nem minden vonatkozásban tükrözik egy ország atlétikáját, mégis a négy válogatott viadal alapján összeállított sorrend - hangsúlyozom csak nagyjából - megfelel a realitásoknak.

A négy válogatott viadal 79 versenyszámból 39 alkalommal győztek a magyar válogatottak. 16 alkalommal arattak válogatottjaink kettős győzelmet a következő elosztásban:

3 alkalommal	5000 m-en
3 alkalommal	10.000 m-en
3 alkalommal	kalapácsvetésben
2 alkalommal	súlylökésben
2 alkalommal	gerelyhajításban
1 alkalommal	1500 m-en
1 alkalommal	3000 akadályon
1 alkalommal	110 gáton

Kettős vereséget szenvedtünk 13 versenyszámban:

3 alkalommal 400 gáton
2 alkalommal 110 gáton
2 alkalommal hármasugrásban
2 alkalommal rudugrásban
1 alkalommal 100 m-en
1 alkalommal 200 m-en
1 alkalommal 3000 akadályon
1 alkalommal magasugrásban

4x400 m-es váltónk mind a négy alkalommal vereséget szenvedett.

Minden alkalommal megnyertük az 5000 m-t, a 10.000 m-t, súlylökést és diszkoszvetést.

Egyszer sem nyertük meg a távolugrást, hármasugrást és a 4x400 m-es váltót.

SZÖVETSÉGI Közlemények

Egyesületi bajnokság végeredménye.

Férfiak.

1./ Bp. Honvéd SE	4.407.5
2./ Újpesti Dózsa SE	2.914.5
3./ Vasas SC	2.309
4./ Tatabányai Bányász SC	1.680
5./ Csepel SC	1.660
6./ Vasas Izzó	1.540.5
7./ BEAC	1.456
8./ MAFK	1.379
9./ Szolnoki MÁV	1.340
10./ Bp. Építők SE	1.327
11./ Szegedi VSE	1.262
12./ Bp. Vörös Meteor	1.170
13./ Győri Vasas ETO	1.116.5
14./ Debreceni EAC	1.050.5
15./ Budapesti VSC	1.038
16./ FTC	1.008
17./ Pécsi VSK	891
18./ Előre SC	877
19./ Szombathelyi Haladás	825.5
20./ MTK	796.5
21./ Pécsi Dózsa	774
22./ Debreceni Építők	755
23./ Bajai Építők	739
24./ Gyulai MEDOSZ	619
25./ Diósgyőri VTK	596
26./ TESE	584
27./ Nagykanizsai Bányász	554.5
28./ Ózdi Kohász	529.5
29./ VM KÖZERT	525
30./ Nagykanizsai Dózsa	517
31./ Bp. Spartakusz	498
32./ Nyiregyházi VSC	485.5
33./ Győri Dózsa	470
34./ Szekszárdi Dózsa	459.5
35./ Salgótarjáni Kohász	453.5
36./ Törekvés	452.5
37./ Debreceni VSC	446
38./ Ganz-MÁVAG	443
39./ Orosházi Kinizsi	433
40./ Martfői MSE	430
41./ MPSC	428
42./ Kecskeméti TE	409
43./ Komlói Bányász	405
44./ Székesfehérvári MÁV	404
45./ Székesfehérvári Vasas	363
46./ Dorogi Bányász	320.5
47./ Makói MÁV	320
48./ Bp. MEDOSZ	313
49./ Szegedi Kender	296
50./ Salgótarjáni ÜMSE	282
51./ Dunaföldvári SE	259
52./ Debreceni ASE	256
53./ Békéscsabai Dózsa	247
54./ Kiskunhalasi MEDOSZ	231
55./ Tipográfia	231
56./ Pécsi EAC	227.5
57./ Kaposvári Petőfi	224.5
58./ Sztalinvárosi Kohász	221
59./ Soproni MAFK	220
60./ Józsefvárosi Sportiskola	211

61./ Hatvani VSC	197
62./ Goldberger SE	195
63./ Szegedi EAC	185
64./ Gyöngyösi Bányász	181
65./ Salgótarjáni Bányász	170
66./ Móri Bányász	162
67./ Kaposvári Dózsa	160
Zalaegerszegi TE	160
69./ Kecskeméti gimnázium	157
Pécsi Építők	157
71./ Balassagyarmati MEDOSZ	156
72./ I. sz. ITSK	149
73./ Szegedi Spartacus	148
74./ Szegedi Sportiskola	145
75./ Miskolci EAC	141
Soproni MEDOSZ	141
77./ Vasas Hubertus	129
78./ Borsodi Bányász	119
79./ Budai Spartacus	118.5
80./ Békéscsabai MÁV	118
81./ Pécsi Postás	117
82./ Pécsi Ped. Haladás	109
Veszprémi Haladás-Petőfi	109
84./ Debreceni Honvéd	107
85./ Gödöllői MEDOSZ	99
86./ Iol. sz. ITSK	97
87./ Bp. Petőfi	94
88./ BRESK	83
89./ Albertirsai Vasutas	78
90./ Jászberényi Vasutas	70
91./ Kecskeméti Spartacus	68
92./ Pápai Textiles	65
Vasas Ikarusz	65
94./ Egyetértés SC	63
95./ Testvériség SE	61
96./ Komáromi MÁV	60
Székesfehérvári Spartacus	60
98./ Csepeli Papir	58
99./ Tapolcai MÁV IAC	56
100./ Bátaszéki VSK	55.5
101./ Siketek SC	53
102./ XVII.ker. Sportiskola	51
103./ Dunakeszi Magyarság	49
Kőszegi Agyterítő	49
105./ Ceglédi Hunyadi	46
106./ Nyírbátori TSK	44
107./ Szarvasi SC	43
108./ Gyöngyösi VSC	42
109./ Békési MÁV TE	38
110./ Ormosbánya	37
111./ Váci Petőfi	35
112./ Soproni FAC	32
113./ Gödöllői ASE	28
114./ Egri SC	27
605. sz. ITSK	27
116./ Ceglédi VSE	20
117./ Mátészalkai TK	18
118./ Nagykőrösi Kinizsi	17
119./ Újpesti Sportiskola	15
120./ Siófagárdi KSK	13.5
121./ Szombathelyi Vörös Meteor	12
122./ II. sz. ITSK	11
123./ Miskolci Pedagógus	10
124./ Nagybátányi Bányász	9

125./	Rudabányai Bányász	7
	Nagyttényi Kohász	7
127./	Székesfehérvári KASE	6
	Barcsi VSC	6
129./	Sárvári Kinizsi	5
130./	Szombathelyi Gépipari Techn.	4
	Kiskunfélegyházi Vasutas	4
	Kiskunfélegyházi Építők	4
Nők		
1./	Ujpesti Dózsa	1.901
2./	Bp. Honvéd SE	1.379.5
3./	Bp. Vörös Meteor	1.105.5
4./	Vasas SC	1.090
5./	Bajai Építők	1.078
6./	Csepel SC	993.5
7./	Budapesti VSC	813
8./	Szolnoki MAV	774
9./	MTK	747.5
10./	Vasas Izzó	701
11./	BEAC	653
12./	Oroszázi Kinizsi	637.5
13./	Debreceni EAC	630
14./	Diósgyőri VTK	537
15./	Székesvári Dózsa	503
16./	FTC	479.5
17./	Ganz-MÁVAG	456.5
18./	Gyulai MEDOSZ	455
19./	Szombathelyi Haladás	450
20./	Pécsi Sportiskola	419
21./	Győri Vasas ETO	403
22./	Tatabányai Bányász	402
23./	Bp. Petőfi	397
24./	Békéscsabai MAV	374
25./	MPSC	374
26./	TESE	369.5
27./	Debreceni Építők	365
28./	Bp. Építők	362.5
29./	Nagykanizsai Bányász	362
30./	Nyíregyházi VSC	359.5
31./	Pécsi VSK	349
32./	Salgótarjáni Kohász	343.5
33./	Szegedi VSE	342
34./	MAFC	341
35./	Makói MAV	319
36./	Dorogi Bányász	316.5
37./	Ceglédi Hunyadi	314.5
38./	Debreceni VSC	286.5
39./	Zalaegerszegi TE	274
40./	Törekvés	265.5
41./	Móri Bányász	254
42./	I. sz. ITSK	227.5
43./	Salgótarjáni UMSE	212.5
44./	Tipográfia	210
	Győri Dózsa	210
46./	Pécsi Postás	209
47./	Előre SC	197
48./	Kecskeméti TE	186
49./	Székesfehérvári MAV	173

50./	VM KÖZERT	172
51./	Martfői MSE	161
52./	Pécsi EAC	156.5
53./	Ózdi Kohász	154
54./	Vasas Hubertus	149.5
55./	Soproni MEDOSZ	148.5
56./	Pécsi Dózsa	144
57./	Józsefvárosi Sportiskola	140
58./	Sztalinvárosi Kohász	136
59./	BRESC	133
60./	Pécsi Építők	119
61./	Bp. Spartacus	115
62./	Hatvani Vasutas	111
	Goldberger SE	111
64./	Komlói Bányász	105.5
65./	Szegedi Sportiskola	102.5
66./	Váci Petőfi	101.5
67./	Gyöngyösi VSC	89
68./	Borsodi Bányász	88
69./	Szegedi EAC	87
	Soproni MAFC	87
71./	Székesfehérvári KASE	84
72./	Kaposvári Petőfi	82
73./	Szegedi Spartacus	79
	Székesfehérvári Vasas	79
75./	Albertirsai Vasutas	75
76./	Gyöngyösi Bányász	70.5
77./	Komáromi MAV	68.5
78./	Kecskeméti gimnázium	60
79./	Nyírbátori FSK	59
80./	Vasas Ikarusz	51.5
81./	Kiskunhalasi MEDOSZ	49
82./	Balassagyarmati MEDOSZ	48
83./	Sárvári Kinizsi	43
	Ormosbánya	43
85./	Nagykőrösi Kinizsi	42
86./	Siketek SC	35
87./	Mátészalkai TK	34.5
88./	Kaposvári Dózsa	33
89./	Békési MAV TE	32
	Csepeli Papir	32
91./	Szombathelyi Közg. Technikum	30
92./	Nagykanizsai Dózsa	26
93./	Szegedi Ped. Főiskola	25
94./	Budai Spartacus	24
95./	Bp. Postás	22
96./	Bátaszéki VSK	21
97./	Bp. MEDOSZ	20
98./	XVII. ker. Sportiskola	13
99./	Salgótarjáni Bányász	16
100./	Kőszegi Agyterítőgyár	13.5
101./	Kazincbarcikai MTK	13
102./	Kiskunfélegyházi Vasutas	12
103./	Nagykőrösi Kinizsi	10
	Dunaföldvári SE	10
	Kiskunfélegyházi Építők	10
106./	Ujpesti Sportiskola	7
107./	Egyetértés	6
108./	Pápai Textiles	4
	605. sz. ITSK	4

Nyíró
györgy:

A versenyek előkészítéséről

Az utóbbi időben igen sokat beszélünk azokról a hibákról, amelyek versenyjeinket előfordulnak. A jogos észrevételek elhangzának, a legtöbb esetben ígéretet is teszünk azok kiküszöbölésére, de javulás - egy-két esetet eltekintve - nem igen tapasztalható. Pedig a sportág népszerűsítése szempontjából nem közömbös, hogy milyen versenyeket rendezünk. Az, hogy a Népstadionban rendezett versenyek külföldön is elismertek, bizonyítja, hogy tudunk jó versenyeket rendezni. Ezért nem közömbös számunkra, hogy minden versenyünk jól legyen megrendezve, még a hiányosabb technikai feltételek mellett is. A legtöbb esetben nem is a technikai felté-

telek okozzák azt, hogy versenyjeink lebonyolítása sok kívánnivalót hagy maga után. Sok esetben a versenyek előkészítésében keresendő a hiba.

Pedig a jól lebonyolított verseny épp úgy szolgálja mind a versenyző, mind a közönség érdekét. A jól rendezett versenyen még a légkör is egészen más. A versenyzők és a közönség kapcsolata - ami kölcsönkhatású - is jobban egységesé válik egy olyan versenyen, ahol az időrend változatos, a tájékoztatás érthető és szakszerű, vagy például a versenybírák működése olyan, hogy az a versenyzőkre megnyugtatóan hat.

Ezek előrebocsátásával néhány gondolatot szeretnék felvetni, az általam észlelt hibákkal kapcsolatban és egyben gyakorlati tapasztalataimat is el szeretném mondani a hibák kijavításához.

1. Az időrend összeállítása.

A közönség szemszögéből nézve sok esetben az időrend első része unalmas és érdektelen. Általában a versenyek első részében kerülnek lebonyolításra az egyes futószámok előfutamai, és sok esetben - minden túlzás nélkül - 90 percen keresztül csak előfutamot láthatunk a pályán. Ebben az időszakban az egyes ügyességi számok sem jelentenek sok esetben különösebb vonzórót a közönség nagy részére. Az ilyen beindulás azután az egész versenyre rányomja a bélyegét. Az évi felbontott versenynaptár is hozzájárult ahhoz, hogy nagyon nehéz olyan időrendet összeállítani, amely a fenti hiányosságot kiküszöböli.

A helyes időrend összeállítása egyformán vonatkozik minden versenyre. Ugyan olyan figyelemmel kell összeállítani a serdülő verseny, mint az országos verseny időrendjét.

Tanácsolom, hogy a verseny folyamán szétszórtnak kerüljenek megrendezésre az előfutamos futószámok. A verseny elején ne csak előfutamok, hanem olyan futószámok is kerüljenek megrendezésre, ahol nincs előfutam, hanem azonnal a döntőre kerül sor. Ugyszintén a verseny első felére állítsunk be olyan ugró, vagy dobó versenyszámot, amely a közönség érdeklődését jobban felkelti. Ilyen esetben már a verseny első része sem lesz unalmas és ilyen esetben a közönség hangulata is úgy alakul, hogy azt a sport területén alkalmazott megnyilatkozásain keresztül viszonozni is fogja a versenyzők felé.

Elfogadható sémát jó időrend összeállításához nem adhatok. Nem adhatok azért, mivel a helyes időrend összeállítása nem csak a lebonyolításra kerülő versenyszámoktól és az indulók számától függ, hanem a legtöbb esetben maga a sporttelep is kihatással van az időrend összeállításában. Az ügyességi helyek elosztását is figyelembe kell venni. Ugyancsak körültekintően kell eljárni a rokon versenyszámok elhelyezésénél is. Arra kell ügyelni, hogy azok a versenyszámok, amelyekben egy-egy versenyző a nap folyamán kettő, vagy három számban is el tud indulni, ne egy időben legyenek, hanem lehetőleg távol kerüljenek egymástól.

Előfordul olyan eset is, hogy a versenyprogram túl tömör, vagyis egyidőben

négy, esetleg öt versenyszám is kerül megrendezésre. Egyes esetekben nem is lehet ezt elkerülni, de ha van rá idő, feltétlenül oda kell hatni, hogy a verseny valamivel "szellősebb" legyen. Ha sok versenyszám bonyolódik le egy időben, a verseny áttekinthetetlen, egy-egy érdekes dobás, vagy ugrás nem kerülhet előtérbe és ilyenkor a verseny unalmassá válik. Ilyen esetben a tájékoztató szolgálat csak arra szorítkozhatik, hogy a jelenlévőkkel a végeredményt közli.

Tanulni voltunk olyan versenynek, illetve versenyeknek is, amikor a verseny folyamán a versenyműsort módosítani, jobban mondva össze kellett húzni, mivel a várható indulók száma jóval alatta maradt a várakozásnak. Természetesen erről a versenyrendező, aki a műsort összeállította nem tehet. De tehetnek róla a nevező egyesületek.

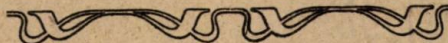
Tudom jól, hogy ezt a hibát már rég fel szeretttük volna számolni, de nem mertünk az erősebb rendszabályokhoz hozzányulni. Pedig mindenkinek érdeke az, hogy a köztölt időrend szerint bonyolódjék le a verseny.

Fel kell vetni az intézők és az edzők felelősségét. Nem tudom elképzelni, hogy a nevezést az egyesületek ne tudnák úgy előkészíteni, - figyelembe véve a kisebb lemorzsolódásokat - hogy az a várható résztvevőket foglalja magába. Ismeretes az évi felbontott versenynaptár, ami megkönnyíti a nevezési munkát. Természetesen ehhez is kell, hogy az egyesületeknek elképzeléseik legyenek, hogy tulajdonképpen kit is akarnak nevezni, vagyis kikre számítanak a hétvégi versenyen.

A kapásból vett nevezés és az ebből következő versenyzés szakmai - vagyis a versenyzők felkészítése - szempontjából sem lehet helyes. Ennél a kérdésnél szövé kell tenni még azt is, hogy előfordul igen szép számmal olyan nevezés is, hogy egy versenyzőt 400 m-től 5000 m-ig minden számra neveznek és csak a versenyen dől el - a helyezési esélyek "alapos" tanulmányozása után - hogy melyik versenyszámban indul. Vajon az ilyen versenyzőjét az edzője melyik távra készíti fel? Ilyen esetben egy ócska helyezésért feladják a kitűzött célokat a versenyző felkészítésével kapcsolatban.

Az előbb elmondottakból kitűnik, hogy a verseny helyes és célszerű időrendjének az összeállítása nem is olyan egyszerű dolog. Nem egyszerű dolog, mivel sok tényező kihatással van arra. És mivel nem egyszerű kérdés, éppen ezért sokkal több időt kell szentelni annak elkészítéséhez. Ne kezeljük azt másodrangú kérdésként.

/folytatás következik/

A Magyar Athletikai Szövetség hivatalos lapja
Szerkesztőség: Budapest, V. Rosenberg házaspár-utca 1.
Kézirat gyanánt.

Felolós szerkesztő: Farkas Pál

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság: Nyíró György, dr. Sir József, Szabó István és Tompay Oliver

A rajzokat Hires László készítette

Előfizetési díj: 1 évre 36.- Ft., 1/2 évre 18.- Ft., 1/4 évre 9.- Ft.

Előfizethető a MASZ irodában, vagy a MASZ 251.502-V. sz. csekkszámára.

Felolós kiadó: Sport Lap- és Könyvkiadó igazgatója

Sport Kiadó Sokszorosító Üzeme

Felolós a vállalat igazgatója

